BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

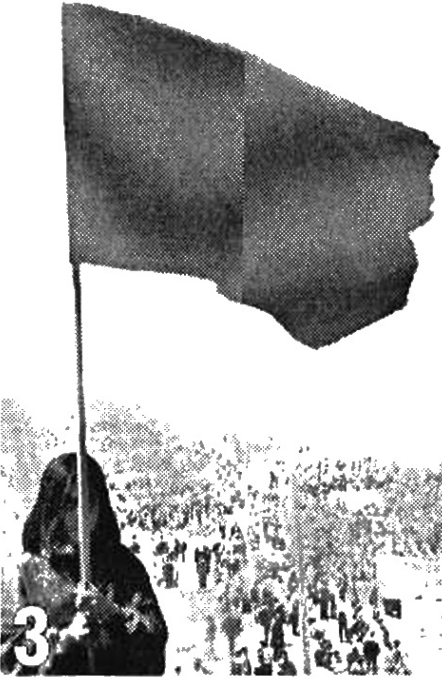
► Sayı / Hejmar 127 ► Ocak / Çile 2000 ► 250.000 TL

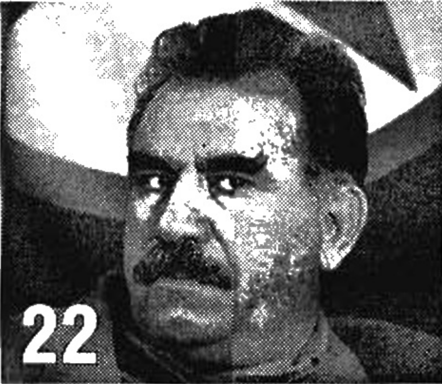
Güle güle 20. yüzyıl... Güle güle!

Hoşgeldin 21. yüzyıl... Hoşgeldiniz 2000'li yıllar...

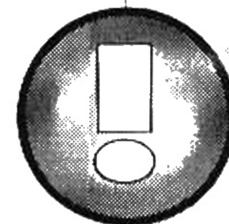
İKİBİNLİ YILLAR BİZİM, İKİBİNLİ YILLAR BÜYÜK İNSANLIĞIN OLACAK!

içindekiler

Değerli okurlar;
Artık BOLŞEVİK PARTİZAN'a İnternet üzerinden de ulaşabilir; her yeni sayı BOLŞEVİK PARTİZAN'ı İnternet üzerinden de okuyabilirsiniz. İnternet adreslerimiz aşağıdadır...

YAZI KURULU

GÜLE GÜLE 20. YÜZYIL... GÜLE GÜLE!

HOŞGELDİN 21. YÜZYIL...

HOŞGELDİNİZ 2000'Lİ YILLAR...

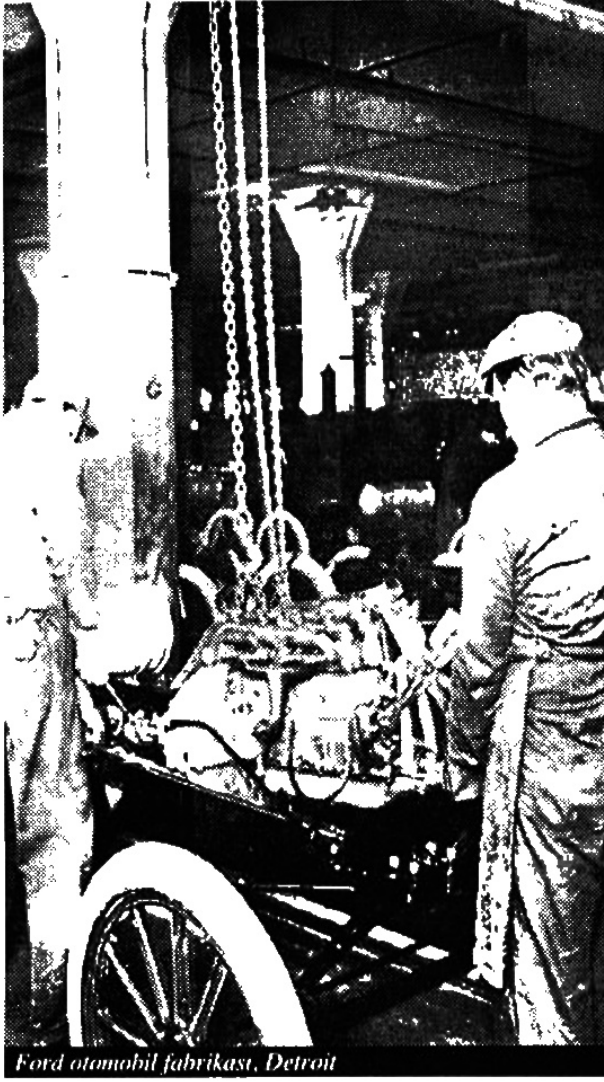
İkibinli yıllar bizim, İkibinli yıllar büyük insanlığın olacak!

1.

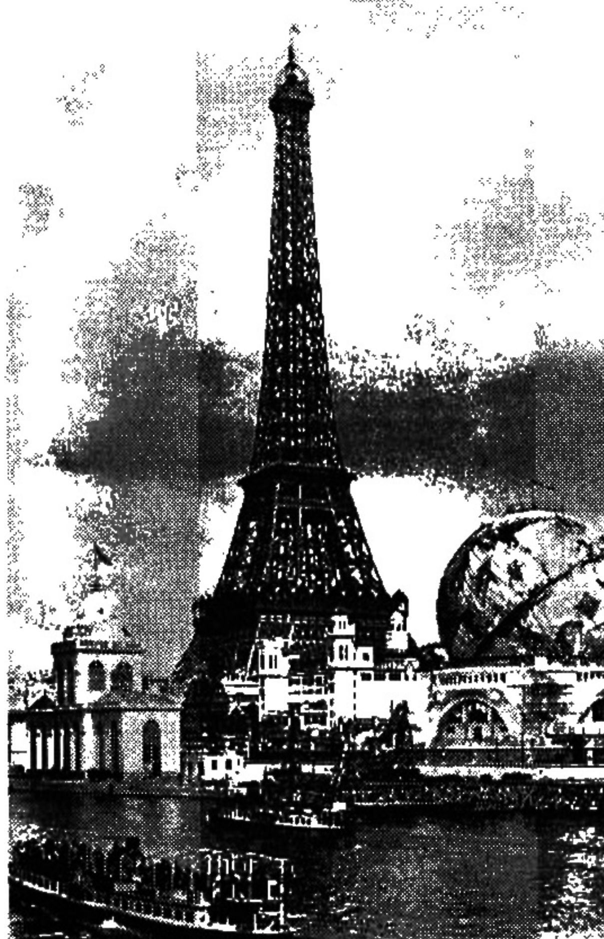
bir yüzyıl geçti,
31 aralık 1899 gecesi
1 ocak 1900 sabahına
bıraktığında yerini
insanlık
yirminci yüzyıla
ayak basmıştı!

bundan tam yüz yıl önce,
her yeni yüzyıl döneminde
olduğu gibi,
hurafeler sarmış,
yalancı peygamberler
doldurmuştu ortalığı...
yeni yüzyıl dönümünü
yaşamayacaktı,
dünya
batacaktı...
insanlık uzaklaşmıştı

Ford otomobil fabrikası, Detroit

Eyfel kulesi, yüzyılın başında burjuvazinin "zaferini" haykırıyor gibi...

tanrının buyruklarından,
cezalandırılacaktı...
israfil'in boruları çalınacaktı...
ve zaten ölecekler içinde,
yalnızca
doğru inanca sahip olanlar
vadedilen cennete
varacaktı!!!

bütün hurafelere rağmen,
dünya batmadı,
insanlık
yirminci yüzyıla
umutla girdi...

2.

bir yanda umut dolu burjuvazi vardı...
batıda
feodalizme karşı savaşta,
"eşitlik, kardeşlik,özgürlük'
şiarları altında,
kendi iktidarı için
işçileri, köylüleri toplayan,
ve feodalizmi alteden,
işçi sınıfının güçlü olduğu yerde,
feodalizmin gerici güçleri ile uzlaşan,
öyle ya da böyle
kendi egemenliğini kuran
burjuvazi...
yirminci yüzyılın başında,
batıda,
iyice gericileşen,
hem ekonomide,
hem siyasette tekelini kuran
emperyalistleşen
burjuvazı...
bu burjuvazi,
yeni teknik gelişmeleri,
kendi egemenliğini
bütün dünyaya yaymanın,
dünyaya egemen olmanın,
emperyalist sömürüyü,

"özgürlük", "uygarlık" adına,
bütün dünyaya taşımanın
aracı olarak kullanıyordu.
emperyalist sömürgecilik,
hem tüm emekçi insanlığı,
hem tüm doğal zenginlikleri
talan etmenin yoluydu.
emperyalist burjuvazi,
zafer kutlayarak,
umutla
giriyordu
yirminci yüzyıla!

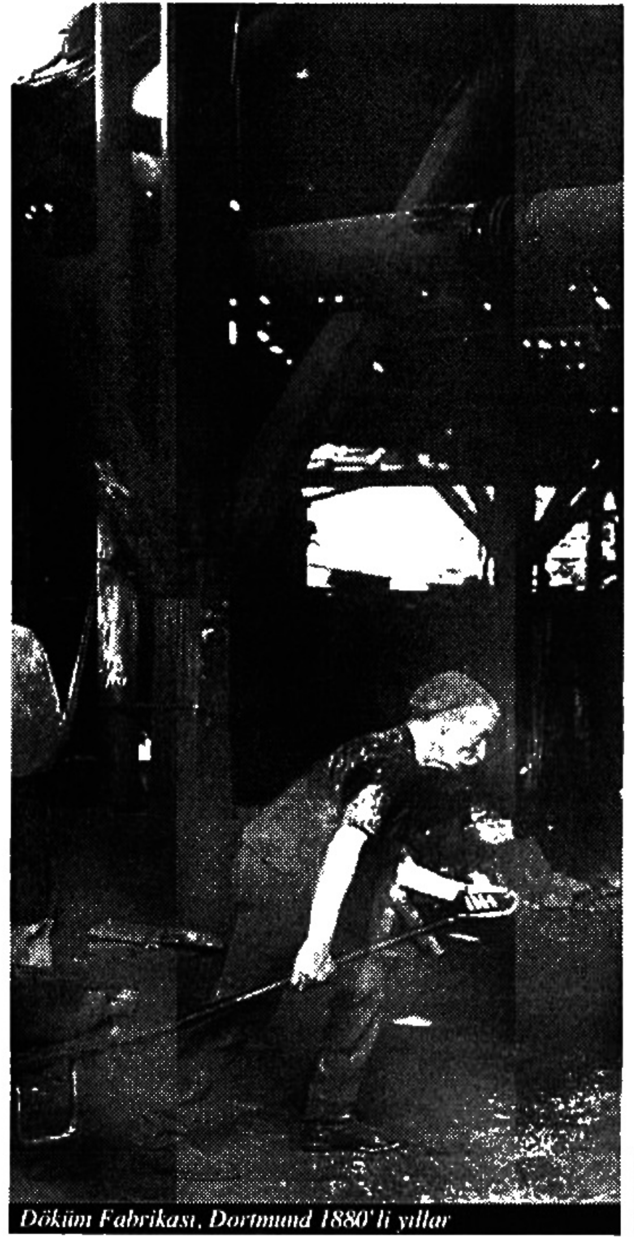
KORO:
yirminci yüzyıl
emperyalizmin çağı olacaktı!
emperyalizm
tüm doğayı ve insanlığı
kendine köle kılacaktı...

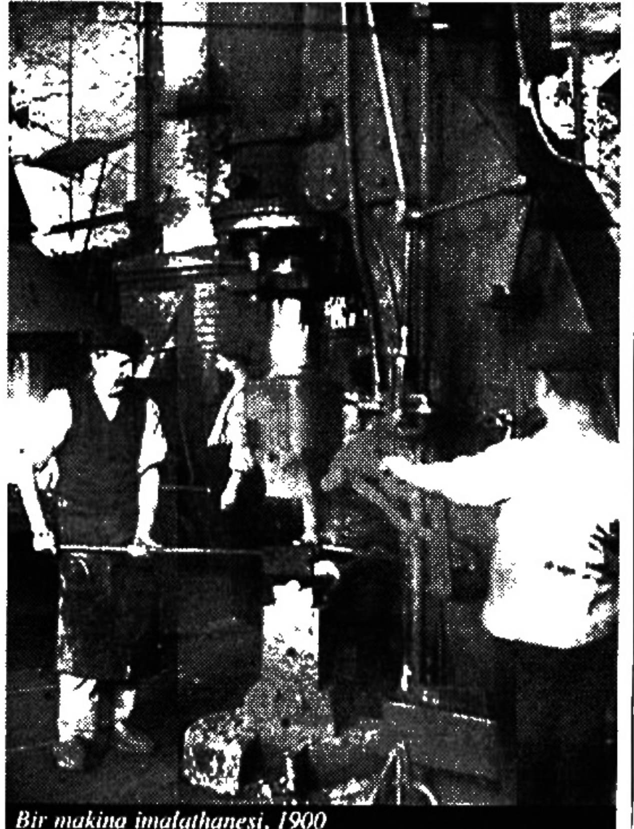
3.

umutla giren
başkaları da vardı
yirminci yüzyıla!
bir avuç tekelci sermayedarın,
toprak beyinin, para babasının
dışında kalanlar;
işçiler, köylüler,
tüm emekçileri dünyanın,
bütün ezilenler...

KORO:
İnsanlığın büyük çoğunluğu;
yani
büyük insanlık
da
umutla girdi
yirminci yüzyıla!

umut, onların aşıydı,ekmeğiydi,
suyuydu, havasıydı!
yirminci yüzyıl,

Döküm Fabrikası, Dortmund 1880'li yıllar

Bir makina imalathanesi, 1900

"Grev", Stanislaw Lentz, 1910, Varşova Müzesi

"İşçi Ayaklanması - Kızıl Bayrak" J. Steinhardt, 1920, Berlin Müzesi

Maden işçilerinin genel grevi, Wigan-İngiltere 1926

insanın insana köleliğine son verilen;
sömürü imparatorluklarının yıkılacağı,
emeğin hakkının alınacağı,
gerici/emperyalist savaşlara son verileceği,
ulusal düşmanlıkların yerini,
işçilerin emekçilerin kardeşliğine bırakacağı,
yüzyıl olacaktı!
yirminci yüzyıl,
sosyalizmin yüzyılı,
emeğin egemenliğinin yüzyılı,
İnsanın doğa yasalarını bilerek,
doğayla uyum içinde, ürettiği,
ve bayrağında
"herkes yeteneği ölçüsünde
herkese gereknisimi kadar" yazan
zenginlik toplumunun,
komünist toplumun yolunu açan
yüzyıl olacaktı!

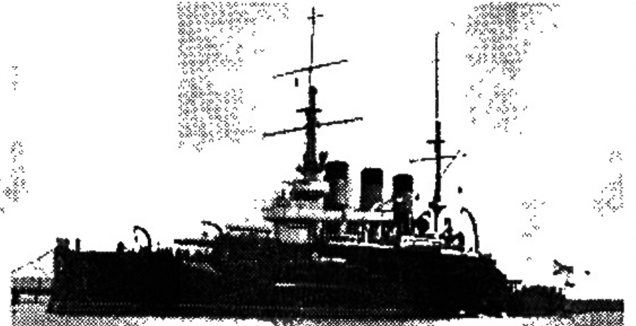
yirminci yüzyıla girildiğinde
sosyalizm
geniş emekçi yığınlar
açısından,
umuttu,
ışıktı,
gelecekti...

5.

yirminci yüzyıl
her yanında dünyanın
burjuvazinin eski
"özgürlük,eşitlik, kardeşlik" şiarları,
"demokrasi", "sosyalizm" şiarlarıyla tamamlanarak,
karşılandı emekçiler tarafından.

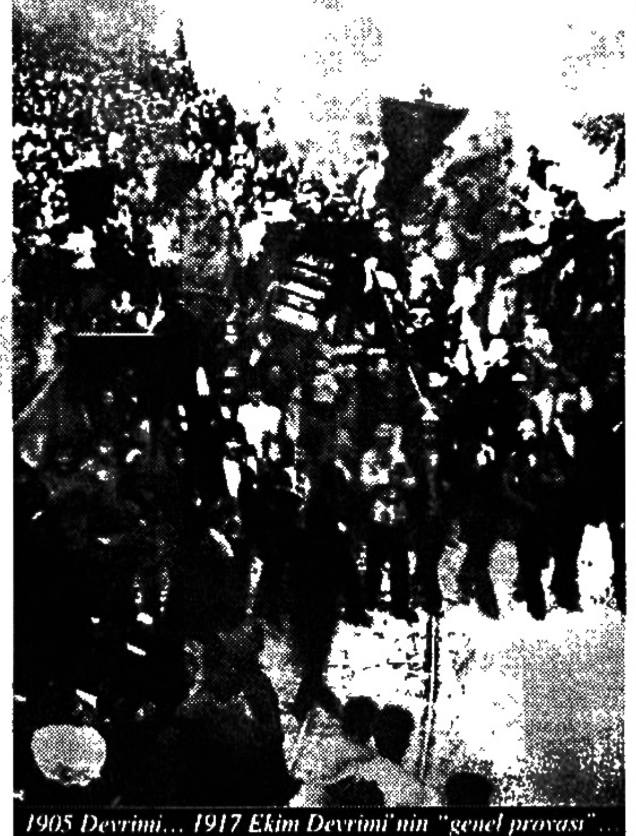
krallıklar yıkıldı,
taçlar yerlere düştü.
ezilen uluslar
"bağımsızlık" istedi...
çin'den yükselen seslere portekiz'den;
meksika'dan yükselen seslere rusya'dan
yankılar geldi.

yıl 1905'di,
rusya'da emekçiler ayaklandı
avrupa'nın en gerici rejimi
çarlık, az kaldı,
yıkılacaktı!

1905 Temmuzunda Potemkin zırhlısında ayaklanma oldu...

6.

kaynıyordu dünya!
1911'de,
avrupada 1 milyon kadın çıktı sokağa!
seçme/seçilme hakkı;
eşit işe eşit ücret
talep ettiler!

1905 Devrimi... 1917 Ekim Devrimi'nin "genel provası"...

7.

işçiler bütün dünyada
8 saatlik iş günü
ve sosyalizm diyordu!
ezilen uluslar
bağımsızlık diyordu.
işler hiç de emperyalistlerin
umduğu gibi
gitmiyordu.

8.

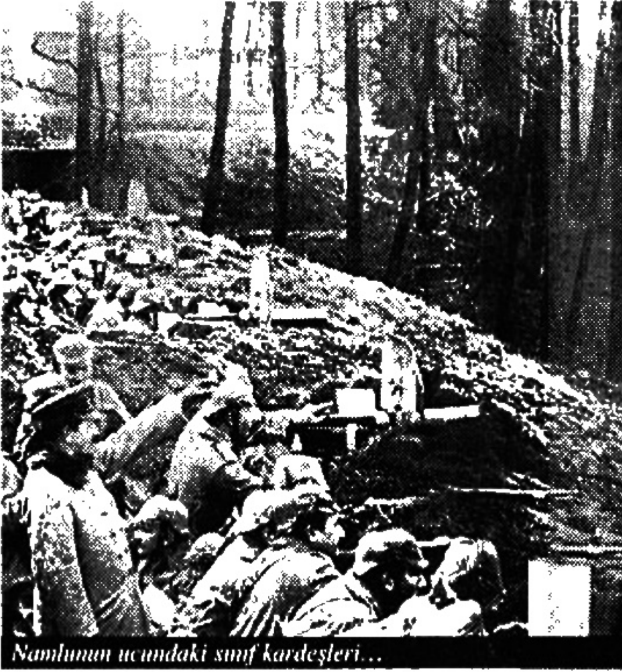
yirminci yüzyılın başında,
"savaşsız dünya"
vadeden burjuvazinin
ve revizyonist yardakçılarının
vaazlerinin tersine,
"savaş"
yirminci yüzyıla
damgasını vuran
olgu oldu.
değişen güç dengeleri,
güçlenen emperyalistlerin,
dünya sömürü pastasından
daha fazla pay talep etmesini;

"Kadınlara seçme hakkı" talepli gösteriler, İngiltere, 1897

Yeniden paylaşım için savaş hazırlığı... Kayzer Wilhelm II (o).

Namlunun ucundaki sınıf kardeşleri...

Emekçiler, emperyalistlerin çıkarları için cepheye sürüldüler...

eski sömürgecilerin ise
pay vermemekte direnmesini
beraberinde getirdi...
dünyayı yeniden paylaşmak için
emperyalist güçler
yirminci yüzyılda
iki kez,
topyekûn savaşa giriştiler...

ezilen, bağımsızlık isteyen ulusların
ulusal kurtuluş mücadelelerinini
ezmek için,
işçilerin - emekçilerin iktidar mücadelelerini
ezmek için,
kısaca devrimleri
ezmek için;
halkları birbirine karşı kışkırtıp
kendi egemenliğini
pekiştirmek için
onlarca, yüzlerce,
gerici - karşıdevrimci savaş yürüdü.

9.

1914'de patladı "birinci dünya savaşı"!
savaş
1918'de
sona erdiğinde
sekizbuçuk milyon
insan
ölmüştü!
"vatan için"
"şan için"
"şeref için" diye,
cephelere
sürülen
her ulustan
milyonlarca
genç!
onların "vatan" dediği,
gerçekte kendi kârlarından,
kâr için dünya hegemonyası planlarından
başkaca bir şey değildi!

10.

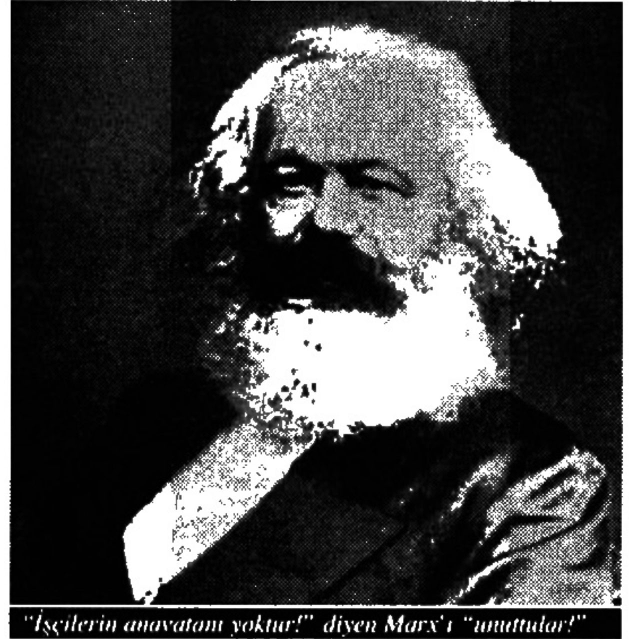
savaş patladığında,
şçi sınıfının enternasyonal örgütü içinde de
tam bir bozgun yaşandı!

sosyaldemokrat partiler,
kendi burjuvazilerinin
kuyruğuna takıldılar,
işçileri
"anavatan" için
sınıf kardeşlerine
kurşun sıkmaya
çağırdılar!
"işçilerin anavatanı yoktur"
diyen marx'ı
unutarak!
unutturarak!

işçilerin
burjuvazinin iktidarı şartlarında
savunacak bir anavatanı
olmadığını
bilen
rusya'da bolşevikler,
ve diğer ülkelerde
bir avuç enternasyonalist
linç edilme pahasına
işçilere
"başdüşman ülkemizdedir!
silahları kendi burjuvazimize çevirelim"
"devrimci bozgunculuk" yapalım
şiarlarıyla seslendiler.
onları dinleyenler,
başlangıçta
üçtü, beşti, ondu;
süreç içinde...
onlar yüzler,
yüzbinler, milyonlar oldu.

işçiler, köylüler emekçiler,
yavaş yavaş,
cephelerde,
ve cephe gerisinde,

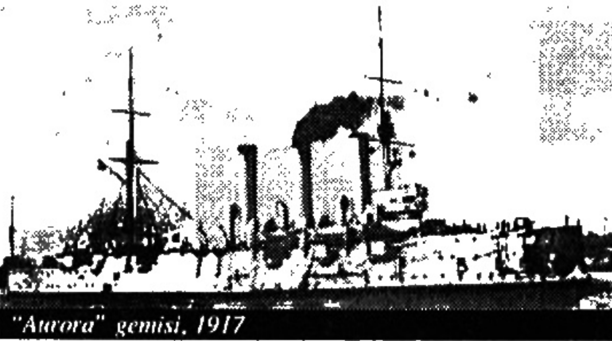

Ve 8,5 milyon insan öldü; emperyalistlerin çıkarları uğruna...

"İşçilerin anavatanı yoktur!" diyen Marx'ı "unuttular!"

Lenin: "Başdüşman ülkemizdedir!"

Petrogradlı askerler Kışlık Saray'a saldırı hazırlığında, 1917

Rus deniz erleri Smolny'de, 1917

"Aurora" gemisi, 1917

savaşın
kendi savaşları olmadığını gördüler...

11.

aş için, ekmek için,
iş, özgürlük, toprak
ve barış için
ayaklandı
rusya'da işçiler - köylüler - askerler,
startı
emekçi kadınlar
verdiler...
1905'de sallanan
liberal burjuvazinin desteğiyle ayakta kalan
çarlık
yıkıldı 1917 şubatında!
fakat,
işçi sınıfı içinde revizyonistler hâlâ etkin olduğu için,
işçiler
iktidarı henüz ele geçiremediler...

sekiz ay
ikili iktidar
yaşadı rusya!

17 kasım 1917 sabahı
burjuvazinin "geçici hükümetinin" üssü
kışlık sarayı döven
aurora zırhlısının top sesleri
bütün dünyaya yeni bir çağı müjdeliyordu!

kremlin'e
paris komünü işçilerinin kanıyla sulanan,
ve işçi - köylü ittifakınının simgesi olan
orak çekici taşıyan
kızıl bayrak çekiliyordu!
paris komününden sonra,
ilk kez
bir ülkede
işçi sınıfı merkezi iktidarı ele geçiriyordu.

emperyalist burjuvazi,

dünyayı yeniden paylaşmak için dalaşırken,
dünyanın altıda biri, onun denetiminden çıkmış,
sosyalizm hedefini açıkça ortaya koymuş,
tüm halkları halklararası barışa,
burjuvaziye karşı, sömürüye karşı,
emperyalizme karşı savaşa
çağırmıştı!

Sömürgeciliğe başkaldırı, Mısır, 1919

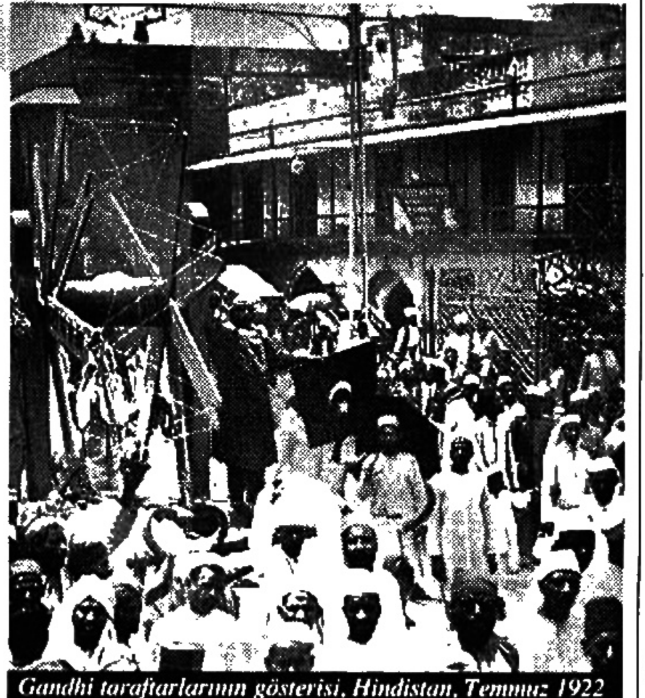
12.

düne kadar birbiriyle savaşan emperyalistler,
hepsi için en büyük tehlike olan,
bolşevizmi boğmak,
genç sovyet iktidarını yıkmak için,
dört bir yandan birleşerek saldırdılar.
içte,
yenilmiş ve fakat yok olmamış
karşı devrimi,
bütün güçleriyle desteklediler.

"Bütün iktidar sovyetlere!", Berlin 1918

fakat kendi
cephe gerileri
artık sağlam değildi!
cephe gerilerinde
kendi işçileri / emekçileri
"rusya'da olan,
bizde niye olmasın?!" diyordu!
"savaşa son verin!" diyordu...

rusya'daki sosyalist devrim,
yankısını avrupa'nın göbeğinde
almanya'da, macaristan'da buluyor;
cepheden dönen işçiler emekçiler
sovyet iktidarları için ayaklanıyordu.

Gandhi taraftarlarının gösterisi, Hindistan, Temmuz 1922

diğer yandan
doğunun
emperyalist sömürgeciler tarafından
talan edilen halkları,
bağımsızlık için ayaklanıyor,
türkiye'den, iran'dan
çin'den, afganistan'dan,
hindistan'dan,

Ulusal bağımsızlık eylemleri, Hindistan, Mart-Nisan 1919

Antiemperyalist yürüyüş, Çin, 1919

İşsiz kadınların yürüyüşü, Londra, 1930

Hindenburg, Hitler, Göring; 1931

çarlık rusyasının ezdiği kenar bölge
halklarından,
latin amerika'dan
yükselen bağımsızlık şiarları,
ve emperyalizme karşı direniş savaşları,
rusya'da bolşevikler önderliğindeki
sosyalist devrime
koruyucu bir hale oluşturuyor
"geçilmez" diyordu!

geçemediler.
rusya'daki ilk işçi devletini,
doğrudan, cepheden saldırıyla yıkamadılar!

13.

"demokrasi" iyiydi,
hoştu, güzeldi de;
işçiler ve emekçiler için,
onlar demokrasiden
sosyalizm mücadelesi için
yararlandıklarından
lükstü!
kızıl tehlikeyi aşmak için
burjuvazinin
o çok övüp övündüğü
"demokrasi"yi
rafa kaldırıp
açık terör iktidarını
kurmaya ihtiyacı vardı.
"ırkçılık ve şovenizmi" sosyalist laflarla birleştiren
duçe'lerin, führer'lerin dönemi başladı batıda!

faşizm,
dünyayı
yirminci yüzyılın ikinci genel savaşına sürükledi.
bu savaşta
60 milyon insan hayatını kaybetti!
yalnızca sosyalist sovyetler birliği
20 milyon insanını yitirdi!
her yedi sovyet vatandaşından biri,
faşizmi yıkma savaşında
canını verdi!

nazizmin ırkçı çılgınlığı,
6 milyon avrupalı yahudiyi katletti!

Naziler 6 milyon Avrupalı Yahudiyi katlettiler!

14.

birinci dünya savaşı ertesinde,
dünyanın altıda birini kaybeden emperyalizm,
ikinci dünya savaşı ertesinde
daha da zaylıfladı!
faşizmin yıkıntıları üzerinde,
halk demokrasili devletler kuruldu
doğu avrupa'da...
polonya, çekoslovakya,
bulgaristan, macaristan,
arnavutluk, romanya'da
antifaşist iktidarlar kuruldu...
sosyalizm hedef ilan edildi.
avrupanın göbeğinde,
alman demokratik cumhuriyeti kuruldu
1949'da...
ve uzakdoğu'da
dünyanın en büyük nüfuslu ülkesi çin'de
1 ekimde,
halk savaşının zaferi ilan edildi
tiannamen'de.
kızıl bayraklar çekildi gönderlere,
çin halk cumhuriyeti kuruldu.
vietnam izledi çin'i,
onu kore izledi...

1945: Bolşevizmin bayrağı Berlin'de dalgalanıyor...

şimdi bir yanda,
dünya üzerindeki etkisi küçülen,
sömürü alanları daralan,
emekçi yığınlar içinde
çekiciliği giderek sarsılan
emperyalist sistem;
diğer yanda,
savaştan büyük yaralarla çıkmasına rağmen,
güçlenmiş sovyetler birliği önderliğinde,
emperyalist denetimden çıkmış
sosyalizmi hedeflemiş,
bir demokratik devletler bloku,

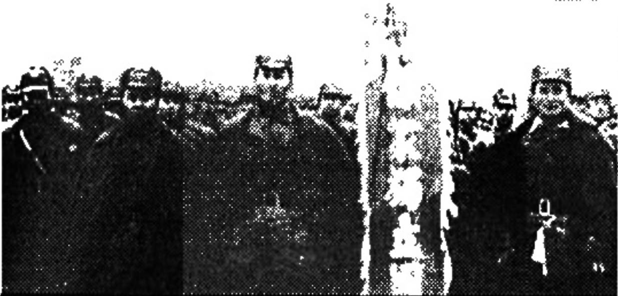

Büyük Proleter Kültür Devrimi, Çin 1966-1969

Filipinler'de...

Kore'de ...

Çin'de... Emperyalizmin diktasına karşı mücadele her yerde!

Atom silahlanması durdurulamadı...

bir sosyalist sistem vardı.

çanlar emperyalizm için çalıyor,
dünyanın her yanında,
sosyalizme duyulan
sempati artıyordu.

ezilen uluslar,
asya'da,
afrika'da,
latin amerika'da
bağımsızlık için,
özgürlük için,
demokrasi için ayaklanıyor;
emperyalizmin diktasına
başkaldırıyordu.

15.

bu gelişmelere emperyalizm
iki yönlü bir siyaset değişikliği ile yanıt verdi.
bir yandan sosyalizm/komünizm öcüsüne karşı
adı "soğuk savaş" konulan,
tarihte yaşanan en kapsamlı
saldırı başlatıldı.
cadı kazanları kaynatıldı
muhalif güçlere karşı.
ve "henüz düşmemiş" kaleler
sağlama alındı.
sovyetler birliği'nin tüm barış ve silahsızlanma
çağrılarına,
özellikle atom silahlanmasının durudurulması
çağrılarına,
daha fazla, daha fazla silahlanmayla
cevap verildi.

kâr etmeyince dıştan saldırılar
kaleyi içten fethetmeye yönelindi

önce
yugoslavya düşürüldü!
faşizme karşı yiğitçe direnen yugoslavya halkları
revizyonist, milliyetçi tito kliğinin eliyle,

"milli sosyalizm", "üçüncü yol" adına
sosyalist kamptan koparıldı!

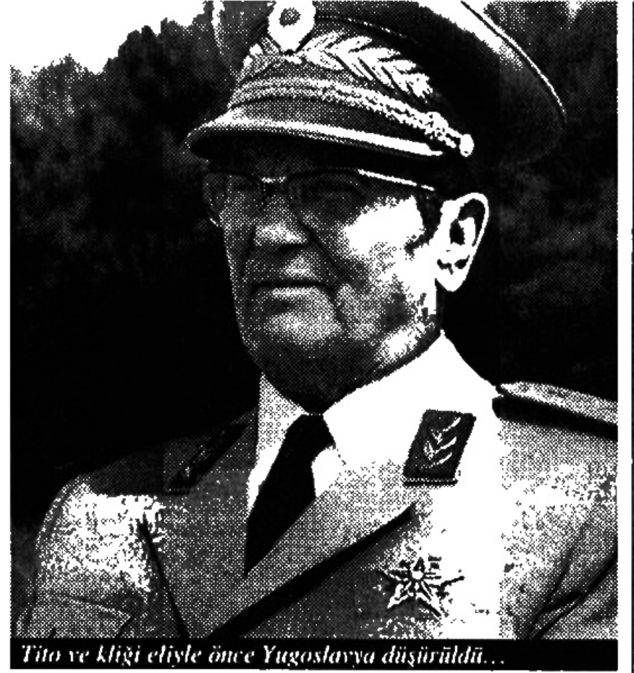
sonra
sosyalist kampın temel direği
sovyetler birliği'ne geldi sıra!
kazanılan muazzam başarılarla kendilerini
yenilmez sanan komünistler,
lenin'in, stalin'in
şanlı sbkp'sinin,
adım adım
revizyonistleşmesini
engelleymediler...

işçi sınıfının devrimci komünist partisi,
tekelci bürokrat burjuvazinin
sosyaldemokrat partisine
dönüştü süreç içinde.
ve yirminci yüzyılın ilk
ve güçlü sosyalist devleti,
1960'lı yıllarda,
sosyalfaşist/sosyalemperyalist
bir güç oldu çıktı.

16.

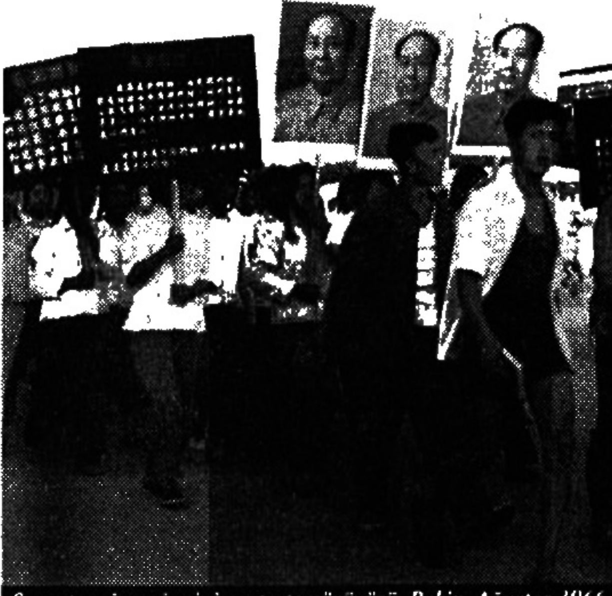
sbkp'nin renk değiştirmesi,
ve fakat bunu
"marksizm - leninizm'in yeni şartlara uyarlanması"
adına yapması,
bütün dünyada komünistleri şaşırttı!
lenin'in kurduğu parti,
"yanılmazdı"
yoldaşlar öyle diyorsa, haklıydı!
vardı mutlaka bir bildikleri!

böyle düşündü
birçok samimi komünist!
ve bütün partilerdeki
revizyonistler
derin bir oh çektiler!
nihayet evet nihayet, komünizm,
devrimci aşırılıklarından arındırılmış

Tito ve kliği eliyle önce Yugoslavya düşürüldü...

Kruşçev... SBKP'yi revizyonistleştirenlerin başını çekiyordu!

Brejnev... Kruşçev'in izinden yürüdü...

Sovyet revizyonizmini protesto yürüyüşü, Pekin, Ağustos 1966

1968 gösterileri, Batı Berlin

1968 gösterileri, Paris

ve emperyalistlerin kabul edebileceği bir çizgiye,
reformizme oturtulmuştu.

bu açık revizyonist çizgiye direnenler oldu!
çkp ve aep, belli noktalarda
ayırdılar kendilerini
bu açık revizyonist çizgiden.
fakat ideolojik olarak,
revizyonizmin etkilerinden kurtulamadılar,
revizyonizmden köklü kopuşu
tam olarak gerçekleştiremediler.
60'lı yıllarda çkp ve aep önderliğinde
yeniden şekillenmeye başlayan
marksist-leninist hareket,
devrimci, marksist-leninist özüne rağmen,
içinde revizyonizmin etkilerini taşıyan,
sağlam olmayan temeller üzerinde kuruldu.

emperyalizmin
kalenin içten fethedilmesi operasyonu,
bu direnişlere rağmen,
başarıyla tamamlandı.
kaleyi içten fethetti emperyalistler!

18.

bir umut ışığı daha parladı
bu ortamda...
1968'de devrim şarkıları sardı
dünyanın dört bir yanını.

çin'de, revizyonizme karşı,
devrimci bir başkaldırı olan
büyük proleter kültür devriminin dalgaları,
1968 devrimci hareketinde yankılandı,
bütün emperyalist dünyayı sarsmaya başladı!

öğrenci/gençlik hareketi olarak
başlayan hareket,
kısa süre içinde bir çok ülkede
işçilerin hareketiyle, köylülerin hareketiyle birleşti!

burjuvazinin yüzyılın bu son

en geniş devrimci atılımına cevabı,
yine bir yandan faşist şiddeti devreye sokarken,
diğer yandan reformcuklarla
hareketi pasifize etmeye yönelmek oldu.

Başardılar.

68'lilerin bir bölümü,
halk için, halk adına devrimi kendileri
yapma yolunda, silah elde dövüşerek,
yiğitçe ölürken,
büyük bölümü,
"makamları büyük yürüyüşle fetih" yolunda,
emperyalist burjuvazinin has adamları oldular.

'68'li Daniel Cohn-Bendit şimdi kapitalizmin has savunucularından...

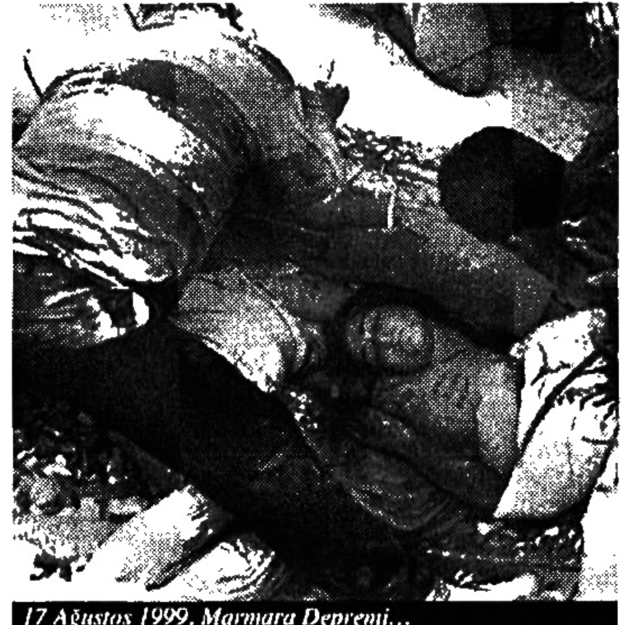
19.

90'lı yılların başında,
sosyalemperyalist kampın
çöküşünü yaşadı dünya.
"sosyalizm maskeli emperyalizm"
sosyalizm maskesini atmak zorunda kaldı.
kremlin'de 1917'den beri dalgalanan,
orak çekiçli kızıl bayrak
1991'de resmen de indirildi!
orak-çekiçli kızıl bayrak indirildi!

Rusya 1991, orak-çekiçli bayrak resmen de yoktu artık...

21.

şimdi yirmibirinci yüzyıla giriyoruz.
her yüz yıldönümünde olduğu gibi,
felaket tellalları geziniyor ortalıkta!
yine dünya batacağı korkusuyla
kendi tekkelerine ve cennete
bilet kesenlerle dolu ortalık.
son depremler, sel felaketleri
hayra alamet görünmüyor!
ikibine girmeden dünyanın batacağının
alametleri ilan ediliyor bunlar!
ve hurafeler yine gündemde,
bilimin bunca ilerlemesine rağmen
milyonlarca insanı etkiliyor!

17 Ağustos 1999, Marmara Depremi...

AGİT 1999, zirveye katılan emperyalist güçlerin bazı temsilcileri

Kendilerinden daha eminler... Clinton-Demirel, 1999...

Gerçek komünist mevzide direnenler bir avuç...

neyse ki fiziğin yasaları hurafe dinlemiyor
dünya dönmeye devam ediyor.
ve yeni yüzyıl, yeni bin yıl geliyor!
fizik yasaları hurafe dinlemiyor!

yeni yüzyıla...
yeni bin yıla girerken
emperyalizmin egemenliği
tam
ve sağlam
görünüyor.
yirminci yüzyıl başında
emperyalizmin uygarlaştırıcı misyonundan
dem vuranlar
biat edenler
ona
bugün de
"globalizasyon"
masalları anlatıyor
artık insanlığın
ortak çıkarlara sahip
bir ve büyük
bir aile
haline geldiğini
okuyup, üflüyor.

emperyalizme karşı
gerçek komünist mevzilerde
direnenler,
dünya nüfusu içinde
bir avuç!

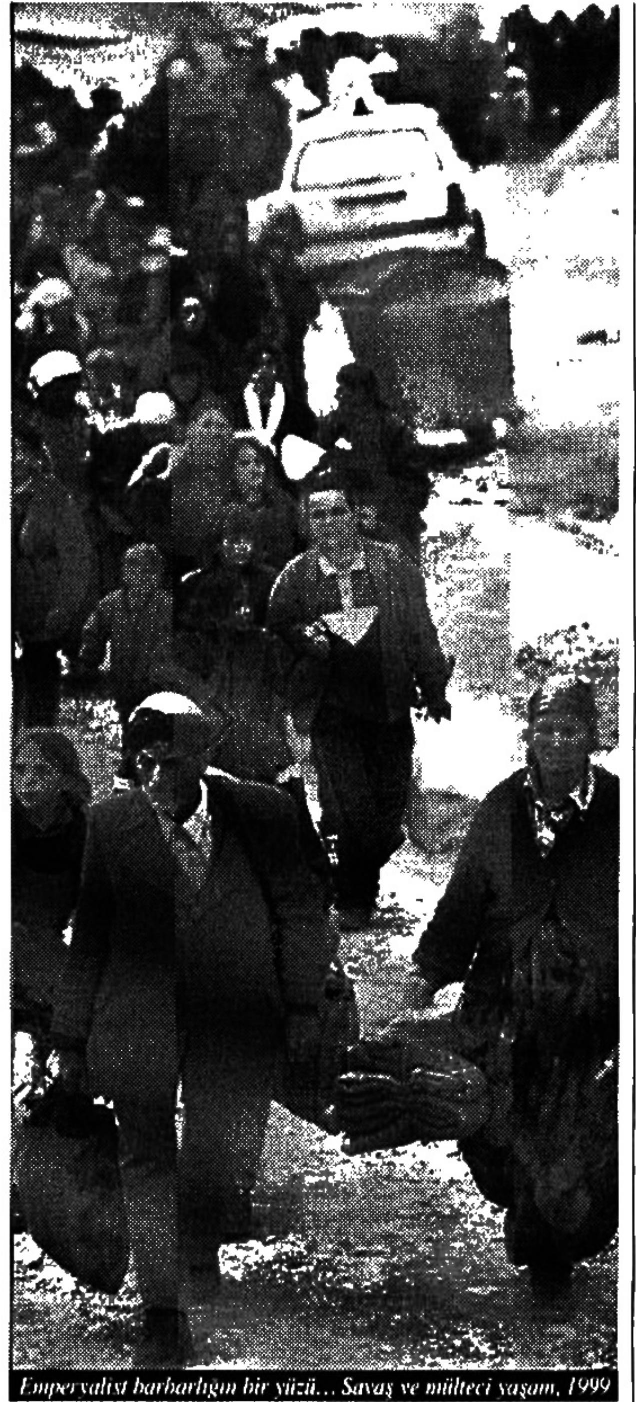
emperyalist burjuvazi
bu yüzden,
yirmibirinci yüzyıla,
daha büyük bir güvenle,
daha kendinden emin giriyor!
ikibinli yıllarda egemenliğinin
sarsılmadan süreceğini umuyor.
bilgisayar tekniği ile,
elindeki medya ile,
bioteknikle
ve
gen tekniğiyle

kendine uygun insanları yetiştireceğini,
iktidarını sonsuza dek sürdüreceğini düşünüyor...

onlar kadehlerini bu "büyük" düşe
kaldıracaklar!
kadehleri çatlayacak!!!

dünyanın, büyük insanlığın
emperyalist barbarlığa
bir yüzyıl daha
tahammül etmeye
hakkı ve zamanı yok!

yirmibirinci yüzyıl
barbarlığı derinleştirmenin,
ve çöküş yolunda
geometrik bir diziyle artan hızla
ilerlemenin,
barbarlık içinde çöküşün
yüzyılı değil,
emperyalist barbarlığa
işçi sınıfı önderliğinde
halkların devrimleriyle
son vermenin
yüzyılı olmalı!

Emperyalist barbarlığın bir yüzü... Savaş ve mülteci yaşam, 1999

23.

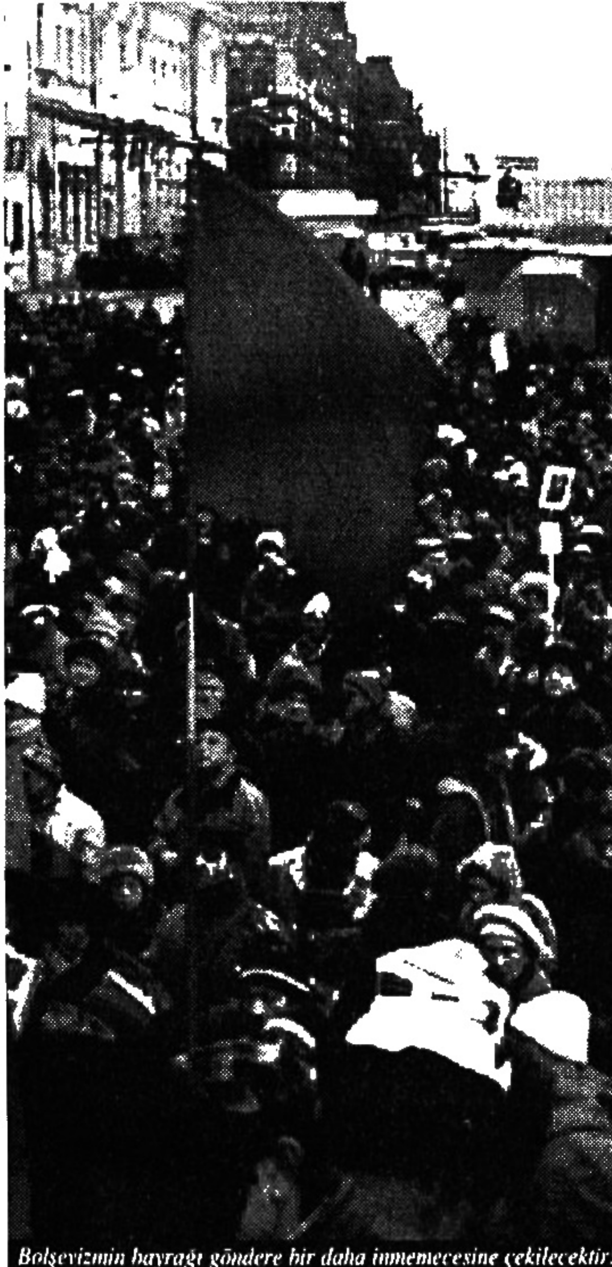
olabilir mi?
neden olmasın?!
bugün objektif şartlar açısından,
dünya,
dünyada yaşayan bütün insanlara
insanca yaşamayı sağlayabilecek
bir zenginlik toplumuna
her zamankinden daha hazır!

eğer buna rağmen olmuyorsa,
bu,
"büyük insanlığın"
işçilerin, emekçilerin
bilinçlerinin,
esir alınmış olmasındandır...

"Gelecek ellerimizdedir!" Olabilir mi? Neden olmasın?

Büyük insanlık bolşevizmle buluşacak...

Bolşevizmin bayrağı göndere bir daha inmemecesine çekilecektir!

bu,
onların kendi düzenlerini
kendilerine düşman düzen
olarak görmesindendir.

görev,
komünist aydınlatma çalışmasıyla
bu bilinçleri esaretten kurtarmak,
işçileri- emekçileri komünist bilinçle
donatmak,
örgütlemek,
örgütlemek,
örgütlemektir!

görev güçtür,
görev "iğneyle kuyu kazmak",
görev "dağları bir kaşıkla taşımak"
kadar büyüktür, zorludur.
bu görev,
"kısa süreli başarı" arayanlara göre değildir,
bu görev bilinç ister,
bu görev uzun nefes ister,
göznuru, alınteri, kendine güven ister.
bu görev sabır, inat,
bilimsel yaklaşım, gerçekçilik,
ve devrimci iyimserlik ister...

bu görev yürek,
bu görev insan sevgisi ve
yoldaşlık ister!

bolşevizmin öznesi büyük insanlıktır.
büyük insanlık bolşevizmle buluşacak,
emeğin egemenliğini kuracak,
yepyeni bir dünyaya kavuşacaktır.

bolşevizm ikibinli yılların da umudu!
bolşevizm ikibinli yıllarda da
büyük insanlığın geleceğinin adıdır!
ikibinli yıllar bizim olacak!!!
çekilecek bolşevizmin bayrağı
gönderlere er geç!
bu kez
bir daha inmemecesine!

ikibinli yılları
bolşevizmin zafer yılları yapmaya,
haydi...
daha çok,
daha inatçı,
daha umutlu,
daha coşkulu
çalışmaya!!!

ileri, hep ileri
bolşevizme!

güle güle yirminci yüzyıl..
güle güle köleciliğin, feodalizmin, kapitalizmin,
emperyalizmin, sömürgeciliğin
ve fakat aynı zamanda
ezilenlerin ezenlere karşı
durmaz sınıf savaşımının binli yılları!!!
seni tarihe havale ettik, ediyoruz...

hoşgeldin yirmibirinci yüzyıl...
hoşgeldiniz ikibinli yıllar...
hoşgeldiniz umudumuz,
sizi,
dünya cennetini yaratmanın
bin yılı
olarak tarihe aktaracağız!

sözümüz
bolşevik sözü!!!

Haydi 2000'li yılları bolşevizmin yılları yapmaya!

Haydi ileri, hep ileri... Bolşevizme!

Bolşevizm yenecektir!

SON GELİŞMELER ve "BARIŞ HEMEN ŞİMDİ!", "İDAMA HAYIR!" KAMPANYALARI ÜZERİNE NOTLAR...

CLINTON'un Türkiye ziyareti, ardından İstanbul'da yapılan AGİT zirvesi, ardından Helsinki'de yapılan Avrupa Birliği (AB) zirvesinde Türkiye'ye nihayet "tam üye adaylığı" statüsünün verilmesi... Bütün bu gelişmeler hakim sınıfların tüm kesimleri tarafından, "Türkiye'nin dünyadaki yerinin ne kadar büyüdüğünü gösteren gelişmeler" olarak gösterilerek allanıp pullanıp halka yutturulmaya çalışılıyor. Kuşkusuz burjuvazinin içinde emperyalistlerin bu muhabbetinin hiç de Türkiye'nin kara kaşı, kara gözü için olmadığını; onların kendi çıkarları doğrultusunda Türkiye'yi daha da fazla kendilerine bağımlı hale getirip kontrol altına almak; daha fazla, daha verimli sömürmek için adımlar attıklarını söyleyenler de var. Bunlar yer yer islamcı kesimden, yer yer de ideolojik kemalist kesimden olanlar. Fakat burjuvazinin geneli ve "kamuoyu" oluşturma görevine sahip madyanın ağırlıklı kesimi açısından, Türkiye artık özellikle Helsinki zirvesinde alınan kararla, yüzyılı aşkın süredir becermeye çalıştığı şeyi başarmış "Avrupalı" olduğunu, bütün dünyaya tescil ettirmiştir. Tabii tam Avrupalı olabilmek için, siyasi alanda "Kopenhag kriterlerine uymak", iktisadi alanda "Maastricht kriterlerine uymak" konusunda bazı ufak tefek(!) pürüzleri vardır fakat bunlar süreç içinde halledilecektir. Burjuvazinin genelinin halka anlattığı bu.

Burjuvazinin bu anlattığına kendinin inanıp inanmadığını bilmiyoruz. Fakat ister bilinçli yalan söylesin ister söylediklerine inanarak söylesin, söylenenler Türkiye'de öncelikle emperyalizmin işbirlikçisi burjuvazinin çıkarlarına uygundur. Onların düğün bayram etmesinde bir ilginçlik yoktur.

İlginç olan AB'nin Türkiye'yi "tam üye adayı" kabul etmesinden, geçmişte faşist devlete muhalif saflarda yer alanların bir bölümünün, en başta da PKK'nin başta faşist TC'nin elinde tutsak olan başkanı Abdullah Öcalan'ın ve onunla birlikte PKK'nin duyduğu sevinç ve bu 'adaylığa' bağladığı umutlardır. PKK, tüm liberal burjuva-reformistlerle birlikte Türkiye'nin 'demokratik' geleceği, demokratik cumhuriyet için umudunu AB üyeliğine, Batıdan gelecek baskıların, halkın demokrasi isteğiyle birleşmesi sonucu, egemen sınıfların Türkiye'yi demokratikleştirmelerine bağlamıştır. Özgür Politika'nın 15 Aralık 1999 tarihli nüshasının manşeti "Eşitlikçi demokrasi"dir. Bu manşetin hemen altında "PKK Başkanı Öcalan, İrlanda Başbakanı Ahern, AB Dönem Başkanı Lipponen, İspanya Başbakanı Aznar ve İtalya Dışişleri Bakanı Dini, Türkiye'nin geleceği için ortak çözümde birleşti." denmektedir. Aynı sayıda Öcalan'ın Türkiye'nin AB ye

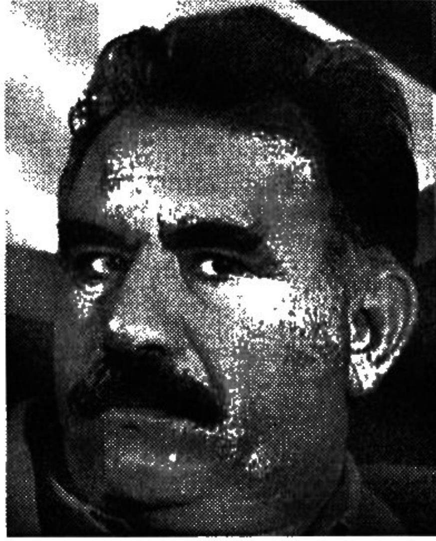

Musa Kart / Cumhuriyet

aday üyeliğini nasıl değerlendirdiği de avukatları aracılığıyla şöyle aktarılmaktadır(*):

"PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, avukatları Doğan Erbaş, Mahmut Şakar, Hasip Kaplan, Cihan Aydın aracılığıyla yaptığı açıklamada, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne (AB) aday üyeliğini değerlendirdi. ***Türkiye'nin AB adaylığına kabul edilmesinin PKK'nin barış çabarıyla doğrudan ilgili olduğunu belirten Öcalan, AB'ye giriş ile birlikte demokrasinin gündeme geldiğini vurguladı.*** *Sorunların çözümünde kilit noktanın demokrasi olduğunu söyleyen PKK Genel Başkanı Öcalan "Cumhuriyetin kuruluşu gibi demokratik kuruluş da önemlidir. Biz, demokratik kuruluşun temelini attık, şimdi onun içini doldurmak gerekir. Bunun için halkımızın demokratikleşmede oynayacağı rol belirleyicidir." dedi.*

Cumhuriyetin acıya, gözyaşına, kana isyana yol açan nedenlerinin ortadan kalkmasının bu kararla birlikte gündemleştiğini kaydeden Öcalan, *yepyeni bir demokrasi anlayışının geliştirilerek yerleştirilmesinin zorunluluk haline geldiğini kaydetti. PKK Genel Başkanı Öcalan avukatları aracılığıyla yaptığı açıklamada, demokratik cumhuriyet yurttaşlığının özüne uygun olarak kökleşmesi gerektiğini söyledi. 21 yy. demokrasisinin zafer ve aydınlanma yüzyılı olduğunu belirten Öcalan şunları söyledi: "Maalesef Türkiye'de şimdiye kadar sivil politikacılar demokrasi kavramının*

içini boşalttılar. Demokrasi kavramını şekilden ibaret sayarak, demokrasiye ihanet ettiler. Yepyeni bir demokrasi anlayışı lazım. "Biz demokrasinin, özgür birliğin garantisiyiz"

PKK'nin hiç bir zaman ayrılıkçılık peşinde olmadığını kaydeden Öcalan "Adımızı, dilimizi, kültürümüzü istedik. Bütün çabamız özgür cumhuriyetin projeleşmesiydi. Yaptığımız her şey buna yöneliktir. Biz, bir bakıma Kürt sorununun ne kadar ağırlaşmış bir sorun olduğunu ortaya koyarak cumhuriyete büyük bir katkı sunmuş olduk" dedi. Öcalan ülke, devlet birliği ile üniter yapının hiçbir zaman hedeflenmediğini belirterek şunlara dikkat çekti: "Anadolu'nun kutsal topraklarında tarihsel özüne uygun, uygar bir özgür barışın gerçekleşmesi bundan sonra da temel hedefimiz olmaya devam edecektir."

Cumhuriyetin meşru temeline oturtulmasının yurttaşlığın da meşru temeline oturması anlamına geldiğini vurgulayan Öcalan, meşru insanın, meşru toplumu yaratacağını bunun da cumhuriyette özgür birlik anlamına geleceğini kaydetti. ***Öcalan 10 Aralık tarihinin bu anlamda bir dönüm noktası olduğunu belirtti.***

Bir yandan inkar ve imha, diğer yandan isyan ve çatışma döneminin artık son bulmasının koşullarının giderek olgulaştığını söyleyen Öcalan "75 yıllık acılar son bulmalı, korkular yenilmelidir. Cumhuriyet kendisinin kurucu bir iradesi olan Kürtlerin tarihsel kültürel toplumsal kimliğini karşılamalıdır. Gerçek bir demokrasi açılımı, ancak bu şekilde başlayıp güçlenebilir. Demokrasi ve demokratik çözüm projesi, içiçe geçen birbirine bağlı adımlar olarak düşünülmelidir" dedi.

Öcalan AB ile gelen uzlaşma noktasının bütün tarafların yararına olduğunu kaydederek, bu temelde AB adaylığı vesilesiyle bütün tarafları kutladığını söyledi."

Burada Öcalan'ın savunduğu görüşlerle, emperyalist politikacıların, bu arada Türkiye'de hakim sınıfların bugün artık çoğunluğunun savunduğu görüşler arasında özde bir farklılık yoktur. TC'nin üniter birliği sorgulanmadan Kürt sorununun adının konması, kültürel haklar çerçevesinde çözülmesi, Türkiye'de demokratikleşmenin anahtar sorunudur!

Öcalan söylemde, 'halkın demokratikleşmede oynayacağı belirleyeci rol'den sözederken, kendini diğerlerinden biraz ayırır görünmektedir. Fakat bu yalnızca görünüştedir. Bizzat Özgür Politika'nın başlıktan duyurduğu gibi, Öcalan; "İrlanda Başbakanı, AB Dönem Başkanı, İspanya Başbakanı, İtalya Dışişleri Bakanı –siz bunlara Clinton'u, Schröder'i ve istediğiniz batılı 'demokratik'(!) önderi katabilirsiniz!– ile "Türkiye'nin geleceği için ortak çözüm"de birleşmiştir. Meselenin özü budur!

Halkın bu çözümde oynayacağı 'belirleyici' role yapılan vurgular, şimdiye dek "Bağımsız, birleşik, demokratik bir Kurdistan" programı çerçevesinde mücadele eden binlerce savaşçıya, onlara destek sunan yüzbinlerce emekçiye reformist çözüme destek vermesi için yapılan bir çağrıdır yalnızca. Öcalan'da, 21. yüzyılı 10 Aralık'la başlatan kimi burjuva yazarlar gibi, TC'nin AB'ye aday üyeliğinin kabul edildiği 10 Aralık tarihini "demokrasinin kuruluşunu gündeme getiren" bir "dönüm noktası" olarak göstermektedir. Öcalan'ın demokrasi ufku, liberal burjuvazinin demokrasi ufkudur. Bu ufuk bugün emperyalist ülkelerde egemen olan, faşizan baskılarla ve payandalarla destekli gerici burjuva demokrasisinin ötesine geçmeyen bir ufuktur. Tabii ki, bu bile Türkiye'de olmadığına göre, bunun savunulması da hiç yoktan iyidir denebilir. Öyledir de! Biz bunun savunulmasına karşı değiliz! Tersine burjuva demokrasisi yönünde de atılacak her gerçek adım, sonuçta işçi sınıfının yaşama ve mücadele şartlarını iyileştireceği için yararlıdır. Ancak biz bunun gerçek anlamda bir demokratikleşme olarak savunulmasına, gösterilmesine karşıyız! Emperyalizm çağında burjuva demokrasisi bütün çizgi boyunca gerici-

---

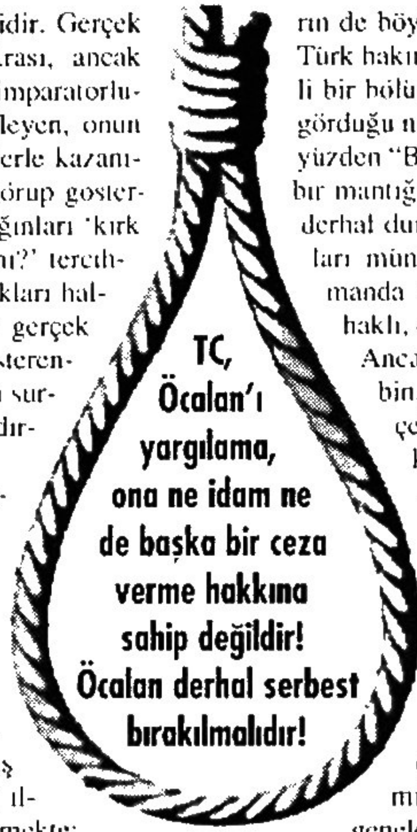
(*) PKK Başkanının kamuoyuna yansıyan bütün açıklamalarının TC'nin denetiminden geçtiği ve onun onayını aldığı, TC tarafından "kendine zararlı" görülmeyen açıklamalar olarak değerlendirildiğini, şu anki tecrit koşullarında TC'nin istemediği hiç bir mesajın İmralı dışına çıkamayacağını geçerken belirtelim. Bunu belirtmemizin nedeni, PKK'nin başkanının mesajlarını hiç sorgulama gereği duymaması, onun tutsak olduğunu adeta unutmasıdır. PKK Başkanı sanki İmralı'da tutsak değil de, dünya devletlerinin başkanlarıyla pazarlık konumunda olan, evet onlara yön veren, yol gösteren bir konumdadır. Hemen her önemli siyasi konuda başkan mesajlarını TC'nin denetim ve gözetiminde kamuoyuna yansıtmaktadır. Ve bütün gelişmeleri belirleyen PKK ve en başta da başkandır! Kitlelere verilen mesaj budur. Bu mesaj gerçeklere uymasa da, kitleleri uyutmak ve PKK'nin silahlı mücadelesini önce durdurmak ve PKK'yi silahlı bir direniş hareketi konumundan çıkarılmak için başarıyla kullanılmıştır, kullanılmaktadır.

leşmiş bir demokrasidir. Gerçek anlamda bir demokrasi, ancak sosyalizmi, sömürü imparatorluğunu yıkmayı hedefleyen, onun yolunu açan devrimlerle kazanılabilir! Bu gerçeği görüp göstermeyenler, emekçi yığınları 'kırk katır mı, kırk satır mı?' tercihleri arasına sıkıştırdıkları halde, bunlardan birini gerçek kurtuluşmuş gibi gösterenler sömürü düzeninin sürmesini savunmaktadırlar.

Aynı şey barış konusunda da söylenmek zorundadır. PKK Genel Başkanı, Türkiye'nin AB'ye üye adayı olarak alınmasının "PKK'nın barış çabalarıyla doğrudan ilgili" olduğunu belirtmekte; PKK bugün açıkça PKK'nin silahlı mücadele örgütü olmaktan çıkarılmasına karşı çıkanları "savaş rantçısı" veya "savaş rantçılarının ekmeğine yağ sürenler" vb. olarak değerlendirmektedir.

Hiç kimse, biz komünistler kadar gerçek bir barıştan yana değildir. Gerçek barış, ancak sermayenin emek üzerindeki egemenliğinin tarihe karıştığı, sömürünün, sömürücülerin olmadığı, toplumun antagonist sınıflara bölünmesinin ortadan kalktığı; cinsel, etnik vb. farklılıkların kavga değil, bir zenginlik kaynağı olduğu bir toplumda mümkündür. Bunun dışındaki, emperyalist sistem içindeki tüm "barış"lar, gerçekte iki savaş arasında bir soluklanmadan başka bir şey değildir. Bütün bunlar emekçi yığınlara anlatılmadan; bugün PKK'nın istediği, devletin vermekte nazlandığı fakat eninde sonunda vereceği "barış"ın, emperyalistlerin denetiminde ve onların dikte ettiği bir "barış" olacağı; bu barışın bedelinin, PKK'nin Ortadoğu'nun en güçlü askeri örgütü olarak tasfiyesinin kabulü temelinde bir barış olduğu anlatılmadan yürütülen bir "Barış, hemen şimdi!" kampanyası, emekçi kitlelerin kandırılmasıdır.

Kuşkusuz, Öcalan'ın dediği gibi 'amaçsız bir savaş' anlamsızdır. Amacın TC'nin güçlendirilmesi için Kürt sorununun kültürel haklar çerçevesinde ve AB kriterlerine uyarak çözümü olarak konduğu yerde yürüyen bir savaş ise –gelinen yerde, emperyalistlerin de böyle bir çözümü istediği, Türk hakim sınıflarının da önemli bir bölümünün çözümü burada gördüğü noktada– anlamsızdır. O yüzden "Barış, hemen şimdi!"nin bir mantığı vardır. TC'nin savaşı derhal durdurması, kültürel hakları mümkün olan en kısa zamanda vermesi talebi, doğru, haklı, demokratik bir taleptir. Ancak bu demokratik talebin, sanki bu talebin gerçekleşmesiyle gerçek ve kalıcı bir barışa varılacakmış gibi gösterilerek savunulması, komünistlerin, devrimcilerin işi değildir olamaz!

Benzer bir sorun da "İdama hayır!" konusunda karşımıza çıkıyor. Geçen sayımızda biz Türkiye'de ve genelde kapitalist toplumda idam cezasına neden karşı çıktığımızı ve idama hayır kampanyalarına hangi temelde katılabileceğimizi ortaya koyduk. Biz, idam cezası esasta kapitalistlerin elinde halka karşı kullanılan bir silah olduğu için idam cezasının kaldırılmasından yanayız. Türkiye'de, bugün somut olarak Abdullah Öcalan'ın idam cezası konusunda yapılan pazarlıkları burjuvazinin iğrenç bezirganlığının göstergesi olarak değerlendiriyor, kökten reddediyoruz. TC, Abdullah Öcalan'ı yargılama, ona ne idam ne de başka bir ceza verme hakkına sahip değildir. Abdullah Öcalan derhal serbest bırakılmalıdır! Biz diğer yandan, Abdullah Öcalan'ın idam edilip edilmemesi konusunun, Türkiye'nin demokratikleşmesinin temel sorunuymuş gibi görülüp gösterilmesine de karşıyız! TC, Abdullah Öcalan'ı idam etse de/etmese de ki gelinen yerde AB'nin ve ABD'nin de telkinleri doğrultusunda hakim sınıf sözcülerinin çoğunluğu açıkça Öcalan'ın idam edilmemesinin TC'nin çıkarlarına daha uygun olduğu noktasına gelmişti – bu onun niteliğinde (demokrasi bağlamında) bir değişiklik olduğu anlamına gelmez. Bu yüzden demokratikleşme ile infaz -veya değil– arasında doğrudan bağ kurularak yürütülen bir kampanya kitlelere yanlış bilinç verir.

Bizim bütün reformlar, burjuva demokrasisinin talepleri için mücadelede çıkış noktamız şudur:

Reform mücadelesi, devrim mücadelesine tabi bir şekilde ve onu ilerletecek biçimde yürütülmelidir. Devrim mücadelesine tabi ve onun ilerletecek bir reform mücadelesi, bu mücadele içinde işçi sınıfının ve emekçi yığınla

Musa Kart, Cumhuriyet

rın bilinç ve örgütlenme seviyesini ilerleten mücadeledir. AB'nin Türkiye'ye demokrasiyi getireceği bilincini veren bir "demokratik haklar", "insan hakları", "azınlık hakları" mücadelesi; PKK'nin askeri örgüt olarak tasfiyesi temelinde TC'yi güçlendirmek için yapılacak bir barışı gerçek bir barış olarak gösteren bir barış mücadelesi; idama "idam insanlık suçudur" diyerek karşı çıkan pasfisit bir hukuk mücadelesi; Abdullah Öcalan'ın idam cezasının infazını veya infaz edilmemesini demokrasi mücadelesinin temel ekseni olarak gören ve gösteren bir mücadele, işçi sınıfının, emekçi yığınların bilinç ve örgütlenme seviyesini ilerleten mücadeleler olmaz.

Bu taleplerin her biri için evet mücadele edilmelidir, fakat doğru bir tarzda, yığınlara yanlış bilinç vermeden, onlara doğruları anlatarak!

Kuşkusuz, doğru söyleyenin dokuz köyden kovulduğu bir yerde, başlamış kampanyalara o kampanyaların reformist içeriğini de eleştiren ve doğru komunist görüşleri taşıyan bir içerikle katılmak reformistleri rahatsız edecek; onlar "Siz barışa karşısınız, siz demokrasiye karşısınız, siz Apo'yu idam ettirmek istiyorsunuz!" vb. vb. demagojilerini yapacaktır.

Yapsınlar. Gerçekler inatçıdır!

evrimci mücadelenin gelişmesinde belli dönemeç noktaları vardır. Bu noktalarda takınılan tavırlar örgütlerin gerçek niteliğini belirler. Bugunlerde, yukarıda tartıştığımız noktalar yanında, bir de PKK Devrimci Savaşçıları olarak ortaya çıkan grup hakkında takınılacak tavır belirleyici önemde.

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın yayın organı Sterka Bolşevik'in 9. sayısında **"'Kürdistan devrimci yurtseverlerine açık mektup" hakkında'** başlıklı yazıda ortaya konmuş olduğu gibi, şimdi PKK'nin 25 yıllık 'devrimci' geçmişine devrim adına sahip çıkma iddiasıyla ortaya çıkan bu grup hakkında da, ilkesiz, basit hesaplarla yaklaşılmadığında soylenecek şey şudur:

PKK'nin bugün geldiği yere onu getiren PKK'nın 25 yıllık "devrimci" çizgisidir. Devrimci denen çizginin temel özelliği burjuva milliyetçiliğiydi. Ve bu burjuva milliyetçiliği en başından itibaren tutarlı antiemperyalist olmayan, emperyalizmle her an uzlaşmaya hazır bir çizgiydi. TC ile anlaşma 1993'te çok net olarak bu örgütün ilan edilmiş çizgisi haline geldi. Apo'yu "güneş" yapanlar, onu adeta bir tapınma öznesi haline getirenler, her dediğinde bir keramet arayanlar içinde bugün PKK devrimci savaşçıları olarak ortaya çıkanlar da vardı. Bugün örgüt içi demokrasi yokluğundan yakınanlar ve şimdi yer yer fiili saldırıların, ajan ilan edilmelerin vb. hedefi olanlar, dün aynı şeylerin uygulayıcısı veya sessiz onayıcısı durumundaydı! Kuşkusuz PKK'nin tümden tasfiyesi hareketine, tümden teslimiyete karşı çıkmak olumludur. Fakat devrimcilik, tam teslimiyete karşı çıkmakla eşitlenecek kadar basit değildir. Devrimci olmak iddiasında olan devrimci olmayan geçmişten doğru dürüst bsir özeleştiriyle kopmak zorundadır.

Şimdi bu grubun kopuşu, düne kadar PKK'nin kuyruğunda siyaset yapan, bir dizi grup tarafından 'devrimci' bir adım olarak selamlanıyor. Kimi (Özgür Gelecek'te olduğu gibi) belgeleri methiyeler düzen önsözlerle, kimi 'yorumsuz' (Kızıl Bayrak'ta olduğu gibi) basıyor! Ve böylece kendilerinin de devrimcilikten ne anladıklarını gösteriyorlar.

Diğer yandan bu sayıda yayınladığımız BDGP'nin dağıtılması hakkında haberimizde de görünen bir şey var: Hemen hepsi Marksizm-Leninizm adına konuşan dışımızdaki örgütler, bizimle birlikte BDGP'nin siyasi görüşlerini ve pratiğini doğru bulmalarına, BDGP'nin çok ulumlu bir gelenek yaratma yönünde çok önemli bir adım olduğu değerlendirmesini yapmalarına rağmen, gelinen yerde biri bile bizimle birlikte BDGP'yi sürdürmekten yana tavır takınmıyor. Çok doğru bulunan BDGP dağıtılıyor! Bunun mantığı nedir? Bunun mantığı, aslında bu örgütlerin BDGP içinde ilkesel kaygılarla, gerçekten devrimci güçleri eylemde birleştirmek kaygısıyla değil, PKK'nin kitlesel gücünden yararlanmak kaygısıyla, yani faydacı nedenlerle yeraldığıdır. Şimdi, BDGP açısından esas kitle gücünü oluşturan PKK'nin BDGP'den çıktığı şartlarda, MLKP, yine aynı kaygılarla Karataşçılarla eylem birliğini, Yağancılarla eylem birliğine tercih ettiği için, BDGP'yi dağıtmayı uygun görmuş, bunun için çaba sarfetmiştir. Diğer gruplar da birer birer –çok değil BDGP'yi PKK'siz sürdürme kararı aldıklarının üzerinden iki ay geçmeden- BDGP'nin sürdürülmesini 'fazla anlamlı' 'fazla yararlı' bulmadıklarını açıklar noktaya gelmiştir! Öyle ya ... geri kalanların fazla kitlesel gücü yok, o halde dağıtılsın! Doğru olanı niye elde tutup ilerletmeyi değil de, dağıtmayı duşunüyoruz? Çunkü doğru dediğimizin doğruluğuna pek çoğumuz ınanmıyor! Eylemde birlik ajitasyon propogandada serbestlik ilkesi pek çoğunun işine gelmiyor!

Çıkarılacak ders ne? Oportunistlerin ipiyle kuyuyla inilmez! Yeni bir ders mi? Hayır! Hep bıkdığımız şey... Buna rağmen, devrimci olanlarla ve karşıdevrimci olarak değerlendirmediklerimizde yan yana gelmek, güçleri eylemde birleştirmek için elimizden geleni yapmak görevimiz. Yapacağız! Komunist olmayanlarla eylem birliklerinde, onların yanlışlarını da yığınlara gosterme hakkından hiçbir zaman vazgeçmeyeceğiz!

İşçiler, emekçiler eğer devrimin gerçek öznesi olarak kavranıyorsa, o zaman onlara yanlış bilinç vererek, kendi gücunü abartarak, boş ajitasyonla onları 'kazanmaya' yönelik bir siyaset izlemek düşünülemez. Oportların hemen tümunün yaptığı bu olduğuna göre, bunların 'devrim' anlayışı, gerçekte işçileri, köylüleri devrimin öznesi olarak gören değil, onlara en iyi halde 'güdulecek' destekçiler rolünü yukleyen bir anlayıştır.

Evet, işçileri, köylüleri, emekçileri doğruları söyleyerek kazanmak, hele hele şimdi içinde yaşadığımız devrimci dalganın nerdeyse dibe vurmuş olduğu bir dönemde bunu yapmak, olağanustü güçtür, zordur! Neredeyse iğneyle kuyu kazmak gibi bir iştir. Fakat doğrusu budur, yapılması gereken budur, komunist olan budur!

O halde, biz bugüne kadarki tutarlı çizgimizden bir milim sapmamalı, bu çizgiyi kararlılıkla hayata geçirmeliyiz!

erçekler inatçıdır dedik! Ve onlar er geç kendini kabul ettirir!

Gerçeğin diyalektik materyalist çözümlemesini yapan bilim olan Marksizm-Leninizm er geç kitlelerle buluşacak, maddi güce donuşecek, emeğin egemenliğinin önündeki engelleri silip süpurecektir.

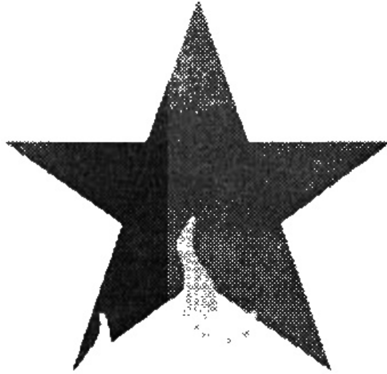
Er ya da geçliğin suresinde bizim yaptığımız çalışmanın da payı olacaktır.

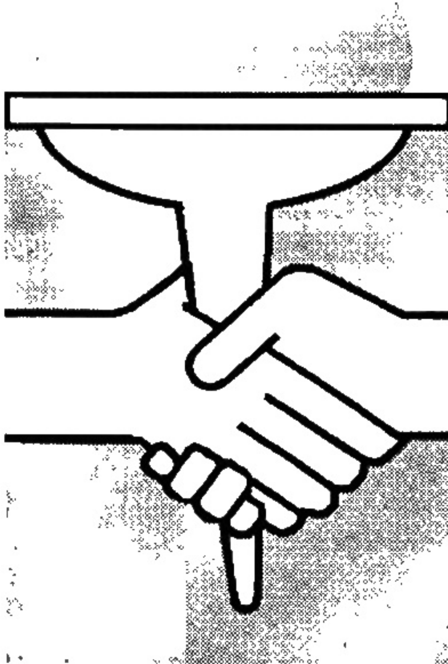
Bunun bilincinde hepimiz yeni yılda da görevlerimize dort elle sarılalım!

16.12.1999 ▲

BİR GERİ ADIM:

Birleşik Devrimci Güçler Platformu dağıtıldı!

Büyük umut ve iddialarla kurulan, ve bizim de örgüt kurulduğundan 6 ay sonra katılımcısı olduğumuz Birleşik Devrimci Güçler Platformu (BDGP), 22 Kasım 1999 tarihli bir açıklamayla "BDGP'nin uygun bir biçimde sonuçlandırıldığını" kamuoyuna duyurdu. Sözkonusu duyuru şöyledir:

TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN HALKLARINA, DEVRİMCİ, DEMOKRAT KAMUOYUNA

Bilindiği gibi, BDGP, 4 Haziran 1998 günü topyekun haksız savaşa karşı, topyekün devrimci direnişi örgütleme doğrultusunda dört ana ilke temelinde oluşturularak kuruluşunu ilan etti.

BDGP'nın kuruluşunu PKK, TKP(ML), MLKP, TKP/ML, TDP, DHP, TKP-Kıvılcım, Devrimci Sol gibi örgüt ve partileri ilan etmişti. Bir süre sonra, TKP/ML bu oluşumdan ayrılmış, daha sonra BP (KK-T), DSİH, BYDÖ, PRK-Rızgarı'nın asıl, Devrimci Hareket'ın destekçi konumuyla katılmaları neticesinde daha da genişleyerek büyümüş, faaliyetlerini 1,5 yıla yakın bir zaman diliminde aksatmadan yürütmüştür.

Neydi BDGP'nın dört temel kuruluş ilkesi?

"1- BDGP güçleri, birbirlerinin bağımsız, ideolojik, siyasi, örgütsel varlığına ve faaliyetlerine saygılıdırlar. Farklılıklarımızın bilincindeyiz. Ancak bu, düşmana karşı somut hedefler temelinde birleşilen noktalarda birlikte yürümenin engeli olamaz.

2- BDGP'nin eylem birliği, mücadelenin ihtiyaçları temelinde, her alan ve kesimin somut koşullarına göre biçimlenir. Mücadelenin değişik sahalarının özgülüne göre şekillenir.

3- BDGP güçleri, birbirlerine her türlü dayatmayı reddeder. Anlaşma noktalarında, beraber yürümeyi, farklılıklarda eylem birliği, güçlerin özgür iradesine saygıyı esas alır.

4- Eylem birliğimiz, devrimci mücadelenin pratik ihtiyaçlarının hizmetindedir. Birlik olsun diye birlik anlayışını reddeder. Eylem birliği kendi başına amaç değil, devrim mücadelesine katkıda bulunmanın araçlarından biridir. "Ne için?", "Nasıl?" sorularının dışında bir birlik sadece gösteridir. Eylem birliğimiz somuttur" diyor ve "eylem birliğimizin, devrimimizin vazgeçilmez ihtiyacı olduğu"nu gerçeğe dönüştürüyordu.

Yine kuruluş bildirgesi: "TC devleti halklarımıza karşı topyekün bir savaş sürdürmektedir. Buna karşı çıkmadan demokrat dahi olunamaz. Ezilen Kürt ulusu ve azınlıkların inkârı emekçilerin azgınca sömürülmesi üzerinde yükselen TC rejiminin MGK kumandalı sürdürdüğü özel harp gerçeğini her kesim yaşıyor. Bu vahşet üzerinde uzun uzadıya durmaya gerek bile yoktur. Vahşeti onaylamak, sessiz kalmak suçtur. Varlığı reddedilen, imhaya maruz bırakılan, Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin etmesi hakkıdır. Bu hakkı gaspeden TC'nin kendisine dayattığı boyunduruğa başkaldırması meşrudur. Topyekün haksız savaşa karşı, Kürt ulusu ve azınlıkların, proletarya ve emekçilerin ulusal ve sosyal kurtuluş savaşı haklı bir savaştır. Ulusal, sınıfsal, inanç, cins baskısı TC sisteminin gerçekliğidir. Haklı savaş, dayatılan bu eşitsizlikleri alt etmeyi hedefler. Topyekün haksız savaşa boyun eğmek bir insanlık suçudur. Buna karşı, kurtuluş için

zafere kilitlenmiş bir ruhla, topyekün direniş perspektifiyle yüklenmek acil bir görevdir. Sistemin, halklarımıza kesilen krizinin faturasını kabul edemeyiz." vurgusuyla güzergâhını çiziyor ve pratikte eylemliliklerine yön veriyordu.

Kuruluş aşaması, BDGP'nin tanıtımını kapsadı. MED-TV'de ve Avrupa çapında düzenlenen panellerle BDGP en geniş kesime, kuruluş ilke ve amaçları doğrultusunda tanıtımını coşkulu katılımlarla gerçekleştirdi. Avrupa'da ülke ve yerel platformların; Türkiye ve Kurdistan'da gençlik platformunun, Karadeniz ve Dersim gerilla alanlarının kendi somut koşullarına uygun platformlarının ve değişik alanlarda, alanların özgülüne uygun platformların oluşturulması sürecin daha da olumlu karşılanmasını beraberinde getirdi.

Bu süreçte bilinen Suriye krizi patlak verdi. PKK ve önderi A. Öcalan şahsında devreye sokulan uluslararası emperyalist karşıdevrimci komplonun deşifre edilmesi, saldırıların göğüslenmesi için Avrupa'nın bir çok merkezinde gerçekleştirilen protesto gösterilerinde BDGP, aktif olarak yer aldı. Bunu ülke sathına yaymaya çalıştı. Devrimci eylem birliğini güçlü bir biçimde pratiğe geçirdi. Birleşik Devrimci Güçler Platformu, ABD, TC ve İsrail stratejik ittifakının halklarımız açısından oluşturduğu tehditlere dikkat çekmiş, uluslararası planda PKK şahsında, halklarımıza, devrime yönelik saldırı ve tasfiye hareketine karşı, dalgakıran rolü oynamaya çalışmış, güçlerini bu eksende her alan özgülünde karşı saldırı ve eyleme hazırlayarak harekete geçirmiştir.

Bu gelişmeler, BDGP'nin uzunca bir dönem taktik eylem ve ortak noktalarda hareketine yön vermiştir. Bunun ne kadar haklı ve doğru bir taktik olduğu PKK Genelbaşkanı A. Öcalan'ın Kenya'dan kaçırılması ve sonrasında dayatılan teslimiyet ve tasfiye süreciyle daha bariz bir şekilde doğrulanmıştır.

Dünyanın gündemini oluşturan KUKM, doğal olarak BDGP'nin de gündemini oluşturmuştu. BDGP, bu dönemde Kürt ulusuna emperyalizm ve bölge gericiliği tarafından dayatılan uluslararası saldırı ve tasfiyeye karşı azımsanmayacak derecede mücadele yürüttü. Dağdan metropollere, metropollerden, cezaevleri ve yurtdışına kadar kavganın ve siper yoldaşlığının en iyi örneklerinin köşe taşlarını döşedi. Bu süreç, Kürt halkının gerçek dostlarının emperyalist ülkeler ve burjuva liberaller değil, devrimciler olduğunu bir kere daha gösterdi.

Yine bu süreçte, '70'lerin birlik, direniş ve sahiplenme ruhu, ortak yürütülen mücadele ve eylemliliklerde yaşatıldı. Aynı siperlerde, kavganın tarihe armağan ettiği, Kürdistan ve Türkiye Devrim tarihindeki altın sayfalar arasına yazılan şehitlerimiz, görkemli yerlerini aldılar ve bu birliği çok daha anlamlı kılarak kalıcılaştırdılar.

PKK'den Mustafa KURT, Sema ALP, Ahmet AÇAR, Sinan KARAKUŞ, TKP(ML)'den, Nurhak POLAT, Veysel ÇINAR, TDP'den Çetin GÜNEŞ, DHP'den Meral KOŞOTURACAK, MLSPB'den Serpil POLAT BDGP şehitleri olarak tarihimize geçtiler.

BDGP, Newroz'da, 1 Mayıs'ta, 8 Mart'ta, Kızıldere ve Mayıs şehitlerinin anılması günlerinde ortak başarılı eylemler gerçekleştirdi. Ölüm Orucu Şehitlerini, sokak gösterileriyle andı. Toplantı, seminer, geceler, yasal ve yasadışı her türlü eylemi, ülke ve yurtdışında hayata geçirdi.

Bu dönemde pratik dayanışmanın sarsıcı etkisi, devrimci örgütlerimiz arasındaki ilişki, birlik ruhu, ortak düşmanlarımıza karşı, ortak mücadele çizgisi daha net bir biçimde ilerleme kaydetti. Gerilla alanları bahar atılımlarıyla düşmanı önemli kayıplara uğrattı. Her alanda devrimci birlikteliğin gelişmesinde ilerlemeler sağlandı. Halklarımızın birbirine yakınlaşması; ayyuka çıkan şovenizmin geriletilmesi, eylem birliğimizin daha da anlamlı kılınmasını beraberinde getirdi. BDGP önemli bir süreçte, halklarımızın ve devrimci örgütlerimizi daha da yakınlaşması ve birlikte mücadele etmesi açısından olumlu bir zemin oluşturdu. Bu döneme kadar süre gelen devrimci örgütlerin birbirine önyargıyla yaklaşma ve birbirinden uzaklaşma anlayışını zayıflattı. Eylem birliği ve mücadele zeminini güçlendirdi.

Eylem birliğimiz aynı zamanda varlıklarını birbiriyle rekabet zeminine oturtan; örgütü, mücadelenin ve devrimin aracı olmaktan çıkaran dar grupçu kültüre karşı açılmış bir bayraktır. Daha bugünden dostlarının varlığına tahammül edemeyen, beraber yürümeyi beceremeyen, halkın devrimci güçlerinin, devrim ve sosyalizm söylemi inandırıcı olamaz. Gündemlerinin merkezine dostlarını altetmek için cebelleşmeyi oturtanlar, devrime yürüyemezler. Birliğimiz bu yaklaşım ve kaygılara karşı, siper yoldaşlığını ve aynı mevzilerde düşmana darbe indirilen eylemleriyle, mücadele bayrağını göndere çekmiştir.

Elbette ki, süregelen pratiğimizde eksikliklerimiz de olmuştur. İmralı savunmalarıyla başlayan belirsizlik sürecinde platform bir tıkanmayla karşılaştı. Bu dönemde pratik tavır alma ve eylemlilikleri geliştirme mümkün olmadı. A. Öcalan'ın; 2 Ağustos 1999'da "PKK güçlerini sınırların dışına çekme ve silah bırakma" çağrısından sonra BDGP içinde ayrışma kaçınılmaz hale geldi ve BDGP öncelikli olarak bu sorunu çözmek zorundaydı. Bu süreçte BDGP içerisinde çok ciddi ideolojik tartışmalar gündeme gelmiştir. PKK nezdinde kabul gören strateji değişikliğine karşı BDGP içerisinde önemli derecede mücadele yürütülmüş ve süreç zorunlu olarak BDGP güçlerini ayrılığa götürmüştür.

BDGP güçleri, 24 Eylül 1999'da "Kürdistan ve Türkiye Halklarına" başlıklı bir bildiriyle "PKK, DHP ve BYDÖ farklı bir zeminde, geriye kalan TKP(ML), MLKP, Devrimci Sol, TKP-Kıvılcım, DSİH, PRK-Rızgari, BP (KK-T) ve TDP ise BDGP'nin kuruluş bildirgesi temelinde hareket etmeye karar vermişlerdir." biçiminde bu süreçteki ayrılığı kamuoyuna ilan etmişlerdir. BDGP'nin yarattığı olumlu kültür ve devrimci örgütler arası seviyeli ve olgun yaklaşım şekli, bu ayrılık özgülünde de kendini net bir biçimde ortaya koymuştur.

Daha sonra, BDGP'nin kalan güçleri "evet bu bir ayrışmadır. Ayrışmanın temelinde, gerek taktik, gerekse stratejik olarak sorunlara farklı yaklaşımlar yer almaktadır." diyerek bu ayrışımın sürecini ve özünü "11 Ekim 1999'daki" bildirgesiyle kamuoyuna duyurmuşlardır.

Bu ayrışmadan sonra, dışımızdaki güçleri de katarak büyüme arzusundaki platformumuz, kaçınılmaz olarak zayıflamıştır. Dışımızda kalan güçlere çağrılarımız bu süreçte de devam etti. Ki, kuruluş bildirgemiz bunu emrediyordu. Devrim için ayağa kalkan halklar bunu arzuluyordu. Bu çağrılarımız çeşitli kaygı ve yersiz, yanlış yaklaşımlar sonucu olumlu cevap bulmadı.

BDGP güçleri bundan sonraki dönemde yapılan bir kaç toplantıda gidişatı ve bundan sonraki hareket tarzını değerlendirdiler.

Kuruluş Bildirgesi'nin ilke, amaç ve birlik ihtiyacının daha üst seviyelerde sürdürülmesinin doğru olduğu, bu kapsamda öncelikle geliştirilen, "tasfiyeci" dalgaya karşı devrim ve reformizm arasında yürütülmesi gereken ideolojik ve siyasi mücadelede, devrimci güçlerin, devrim kavgasını yükseltme amacıyla birliğin bugün açısından daha da hayati bir önem taşıdığı fikrinde birleşildi. Ancak; bunun, bundan sonra daha doğru bir biçimde hangi yöntemle ele alınıp yürütülmesi gerektiği noktasında, BDGP güçleri içerisinde farklı yöntem ve yaklaşımlar gündeme geldi.

TKP(ML), TDP, PRK-Rızgari, BP (KK-T), Devrimci Sol ve DSİH kuruluş ilkeleri doğrultusunda, sürecin somut koşullarına uygun eylem ve ortak noktalarda belirlenecek taktiklerle BDGP'nin devam ettirilmesini; MLKP ise kuruluş ilkeleri doğrultusunda eylem birliği ihtiyacının doğru olduğu, ancak, "BDGP kurucularından olan PKK'nin devrimci mücadele ve BDGP dışında kalışı, mücadelede birleştirilmesi gereken güçlerin önemli bir kısmının BDGP dışında olması ve onların eylem birliği ve ittifaklar politikasındaki farklı politikaları nedeniyle, bugünkü ortamda BDGP'nin misyonuna uygun bir rol oynama şansının olmadığı" ve "bu nedenle BDGP'nin kendini feshetmesini" önermiş; TKP-Kıvılcım, BDGP'nin devam ettirilmesi fikrini savunmasına rağmen, son toplantıda gelişmelerin tartışma ve sürüncemede beklemesi gerekçesiyle, platformdan çekileceğini söylemiştir.

BDGP, bu tartışmayı değerlendirmiş; çekilebilecek örgütlerin durumunu da gözönüne alarak, kuruluş ilkeleri ve devrimci örgütleri ve devrimci örgütleri bu eylem birliği platformu altında toparlama amacının zaafiyete uğrayacağı ve bir daralmanın yaşanacağını tespit etmiştir.

Bu nedenle BDGP'nin uygun bir biçimde sonuçlandırılmasının daha doğru olacağı kanaatine varılmıştır. Eylem platformunun ne bir yanlışlığı söz konusudur, ne de BDGP kuruluş ilke, amaç ve pratiği yanlıştır. Tersine, eylem birliğine bugün daha çok ihtiyaç vardır ve halklarımızın arzusu budur. Bu açıdan, BDGP'nin kuruluşundan bu yana üstlendiği misyon ve yürüttüğü mücadele çok anlamlı, Türkiye ve Kurdistan devrim mücadelesindeki ilklerden olup, bugün sonuçlanması yarattığı değer ve kazanımların yadsınması anlayışını doğurmayacaktır ve doğurmamalıdır.

BDGP Güçleri, bundan sonraki dönemde de, BDGP'nin yarattığı ortak değerleri savunup, bu zemin üzerinden gerek yerel ve gerekse de merkezi düzeylerde, ihtiyaçlar özgülünde diyalog, ortak çalışma ve fikir alış verişinde bulunma anlayışıyla hareket edeceklerdir.

Amaç, BDGP tecrubesi üzerinden bundan sonraki dönemde de devrimci hareketteki bölünmüşlüğü önlemek, yeni ve daha güçlü sonuç alıcı eylem birliklerini oluşturması çabasını sürdürmek, ortak amaç ve hedeflere daha güçlü devrimci vuruşları indirebilmek için, siper yoldaşlığı ekseninde emperyalizm ve dünya gericiliğine karşı açılan halkların bayrağını yükseltmektir.

Son olarak; şunu bir kez daha ilan ediyoruz ki; ulusal kurtuluş, devrim ve sosyalizm mücadeleleri sürdüğü müddetçe, devrimci güçler arası eylem birlikleri, her zaman gündemde olacak; atılan her olumlu adım, gelecekteki daha güçlü ve kalıcı birliklerin manivelası olacaktır.

22 Kasım 1999

Bu dağıtma kararının çok değil iki ay öncesinde ise, 24 Eylül 1999 tarihli bir açıklamada, PKK, DHP ve BYDÖ'nün BDGP'den çıktığı, geri kalan 8 örgütün BDGP'nin kuruluş bildirgesi temelinde hareket ettiği kararı kamuoyuna duyurulmuştu. Sözkonusu açıklama da şöyle idi:

KÜRDİSTAN VE TÜRKİYE HALKLARINA

BDGP, 4 Haziran 1998 günü PKK, TKP(ML), MLKP, TKP/ML, TDP, DHP, TKP-Kıvılcım ve Devrimci Sol örgüt ve partilerinin bir araya gelmesiyle, dört temel ilke üzerinde oluşturulmuştur. Bir süre sonra, TKP/ML bu oluşumdan ayrılmış, daha sonra BP (KK-T), DSİH, BYDÖ ve PRK-Rızgari'nin katılımıyla, Devrimci Hareket'in destekçi konumuyla daha da genişleyerek faaliyetlerini günümüze kadar aksatmadan birlik halinde sürdürmüştür.

Türkiye ve Kürdistan devrimci pratiğinde bu derece geniş ve uzun vadeli bir birlik ilk olarak oluşturulmuş ve BDGP bazı eksikliklerine rağmen çalışmalarını yürütmuştür. BDGP, önemli bir süreçte halklarımızın (Kürt, Türk, Asuri ve diğer) ve devrimci örgütlerimizin daha da yakınlaşması ve birlikte mücadele etmesi açısından olumlu bir zemin olmuştur. BDGP, şimdiye kadar süregelen, devrimci örgütlerin birbirine önyargıyla yaklaşma ve birbirlerinden uzaklaşma gibi bir anlayışa son vermiştir. Karşılıklı anlayış ve olgun yaklaşımın zeminini geliştirmiştir.

BDGP, geçen süre içindeki pratiğiyle süreç karşısında dağdan metropollere, metropollerden cezaevlerine ve Avrupa'ya kadar tarihsel bir rol oynamış ve bu, Türkiye, Kurdistan devrimci mücadelesini birbirine daha çok yaklaştırıp güçlenmesini beraberinde getirmiştir. Bu anlamda BDGP halklarımızın mücadele tarihinde yerini almış bir birlik olmuştur.

Gelinen aşamada sürecin özelliğinden dolayı BDGP'de bir dönüm noktasına gelinmiştir. Yeni süreç kendisiyle birlikte gerek taktiksel, gerek stratejik açıdan farklı farklı yaklaşımları beraberinde getirmiştir. Açıktır ki, temelinde ortaya çıkan değişikliklerin BDGP'ye etki yapması kaçınılmazdı. Dolayısıyla, BDGP de kendi içinde bir ayrışmaya uğramıştır.

BDGP güçlerinden PKK, DHP ve BYDÖ farklı bir zeminde geriye kalan TKP(ML), MLKP, Devrimci Sol, TKP-Kıvılcım, DSİH, PRK-Rızgarı, BP (KK-T) ve TDP ise, BDGP'nin Kuruluş Bildirgesi temelinde hareket etmeye karar vermişlerdir.

BDGP içindeki bu ayrışma dostane ve yoldaşça olup, yeni dönemde herkes daha güçlü birlik ve ittifakların zeminini yakalama çabası içerisinde olacaktır. Çünkü, ortak olarak şu görüş üzerinde mutabakatta bulunulmuştur ki; Türkiye ve Kurdistan halklarının çıkarları yeni dönemde daha ileri birlik ve karşılıklı anlayışa ihtiyaç duymaktadır.

Bu tespitten hareketle devrimci tarzda yapıcı üslup çerçevesinde birlik ve eleştiri mekanizması yeni dönemde de sürdürülecektir.

24 Eylül 1999

Nasıl oldu da, iki ay içinde BDGP'yi sürdürme kararlılığını bildiren örgütler, birer birer bu kararlılıklarından vaz geçip, BDGP'yi dağıtma kararında konakladılar?

Bu bağlamda tüm BDGP sürecini bizim değerlendirmemiz şöyledir:

Hatırlanacağı üzere biz, yani Bolşevik Parti (Kuzey Kurdistan-Türkiye), BDGP'nin kuruluşunda yeralmamıştık. Temmuz 1998'de BDGP'ye katılmak üzere yaptığımız başvuru, BDGP'yi ilk oluşturan güçlerin kendi aralarındaki tartışmalar sonucu, ancak 24 Kasım 1998'de olumlu olarak yanıtlanmış ve o ana kadar BDGP'yi oluşturan güçlerin bir bölümünün engelleme çabalarına rağmen BDGP'ye alınmıştık. BDGP'nin varolduğu bir buçuk yılın, biz, sadece bir yıllık sürecine ortak olduk.

Bizim açımızdan bu bir yıllık süreç, esasta olumlu bir dizi çalışma ve deneyimlerin süreci oldu. Bu süreçte elimizden geldiğince ve gücümüzün elverdiği ölçüde tüm çalışmalarda yer aldık, çalışmaları ve eylemleri birlikte örgütledik ve gerçekleştirdik. BDGP'de yer alan tüm örgütlerle, farklılıklarımızın bilincinde olarak devrim için ortak değerler yaratmaya çalıştık. Bizimle ilgili olarak daha çok bizim yeterince tanınmamamızdan kaynaklanan önyargıların yıkılmasına BDGP süreci önemli katkıda bulundu.

Tüm örgütlerle belli noktalarda kökten farklı yaklaşımlarımız üzerine dostane bir siyasi ve ideolojik tartışma yürüttük. Bu tartışmalar eylem birliklerinin engeli olmadı. Eylem birliğinin, BDGP'nin kuruluş açıklamasındaki ilkelerine bağlı olarak güzel ve kalıcı örneklerini yaşama geçirdik.

Kuşkusuz bütün bu süreçte farklı düşündüğümüz bir dizi noktadaki farklılıklar giderilemedi. Bazı açıklamalarda, bizim yanlış bulduğumuz bir dizi kavram kullanılmaya devam edildi. Örneğin biz, "kirli savaş" tanımlamasına karşı olduğumuz halde yer yer kimi açıklamalarda kullanıldı. Ya da "şehit" kavramını biz kullanmadığımız halde, bu, 22 Kasım 99'da yayınlanan son açıklamada da yer aldı.

Ancak bunlar bütün süreç ve çalışmalar değerlendirildiğinde tali planda kalan ve çalışmaları engellemeyen sorunlar olarak kaldı.

Bizim açımızdan BDGP'nin bir yıllık sürecinin ilk altı ayı yoğun bir eylemlilik ve çalışmayla geçti. Bu durum BDGP'de yer alan tüm örgütler açısından da öyleydi. BDGP çalışmaları, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın Avrupa'ya çıkışıyla birlikte kaçınılmaz olarak da buna endekslendi. Bu süreç Abdullah Öcalan'ın, Kenya'da, 15 Şubat 1999'da emperyalist bir komployla yakalanıp faşist Türk devletine teslimine ve ertesinde de İmralı'da "yargılama"nın başlamasına kadar sürdü. Her ne kadar BDGP'nin çalışmaları bu dönemde bu duruma endeksli olduysa da, BDGP bunun yanısıra bir dizi başka eylem ve etkinlik de gerçekleştirdi. Örneğin Kızıldere'de yitirdiklerimizin anılması, ya da Avrupa Birliği ve G7(8)'ler zirvelerine karşı Almanya'nın Köln şehrinde takriben bir ay boyunca yapılan etkinlikler bunlar içindedir.

İmralı sürecinin başlaması ve PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın, PKK'nin reformist çizgisini mantıki sonucuna kadar götürmesi, yani atılan her adımın ve yapılan her işin sadece ve sadece Türk devletiyle birleşme olarak kavranan siyasi çözüme endekslenmesi, BDGP'yi de etkiledi ve uzun bir dönem bazı açıklamalar dışında, onu işlevsiz kıldı. "Sınır ötesine çekilme" ile savaşın tek taraflı olarak durdurulması, "bir silahlı barış grubunun gönderilmesi", vb. gelişmeler BDGP'yi yol ayrımına getirdi ve tavır takınmaya zorladı. BDGP bu dönemde ya PKK tarafından önerilen "barış ve demokrasi platformu"na dönüşecekti ya da PKK'sız kuruluş ilkeleri temelinde yoluna devam edecekti. Uzun süren tartışmaların ertesinde 24 Eylül 1999'da BDGP'de bir ayrışmanın yaşandığı kamuoyuna açıklandı. Bu ayrışmada PKK, DHP ve BYDÖ platformdan ayrıldılar. Geriye kalan örgütlerse platformu, ilkeleri temelinde devam ettirme kararı aldılar.

Yaşanan ve yaşanılması da kaçınılmaz olan bu ayrışmanın ertesinde aslında BDGP çalışmaları açısından bir sıçrama, bir ilerleme gerekiyordu. Bunun yerine BDGP hızla bir eylemsizlik ve dağılma sürecine girdi. Bu süreçte MLKP'nin tavrı belirleyici rol oynadı. MLKP daha BDGP'yi sürdürme kararının imzası kurumadan "BDGP'nin kendini feshetmesini" önerdi. BDGP'nin kendini feshetmemesi koşullarında BDGP'den ayrılacağını açıkladı. Bu durum yeniden BDGP'yi bir tartışma ortamına çekti ve pratikte işlevsiz kıldı. Bu dönemde BDGP'nin işlevsizliğine tepki olarak TKP-Kıvılcım da sözde platformun devamından yana olmasına rağmen, platformdan çekildiğini açıkladı.

Biz, BP (KK-T) olarak, TKP-Kıvılcım'ın tepkici bir tavırla platformdan ayrılmasının yanlış olduğunu belirttik. Israrla BDGP'nin sürdürülmesi gerektiğini savunduk. MLKP'nin platformun "kendini feshetmesi" ya da ondan ayrılma tavrını, esasta platformun dışında kalan kimi örgütlerle daha sıkı bir çalışma yapmak için getirdiğini, bunun da platformun dışında kalan kimi örgütlerin yanlış eylem birliği anlayışının onayı anlamına geleceğini, bunun arkasında faydacılığın yattığını dile getirdik. MLKP'nin platformdan ayrılması durumunda, platformun onlarsız sürdürülmesini savunduk ve bu görüşümüzde sonuna kadar direndik. TKP(ML) de görünürde platformun devamından yanaydı ve bu tavrını hemen hemen sonuna kadar korudu. Diğer örgütler ise, TKP-Kıvılcım'ın ayrılığını ilan ettiği ve MLKP'nin ayrılacağını belirttiği bir ortamda, yaşanacak zayıflıklar nedeniyle platformun dağıtılması yönünde tavır takındılar.

Sonuçta BDGP'nin sürdürülmesini savunma konusunda yalnız kaldık. Tek bir örgütün BDGP adına hareket etmesinin yanlışlığı ortada olduğu için, pratikte feshedilmiş olan BDGP'nin bu feshini kamuoyuna açıklamaktan başka yol kalmadı.

Fesih kararının alınmasında dışımızdaki örgütler için, en başta da MLKP için "güç" belirleyici oldu. Çünkü herkes varolan platformun doğruluğunu savunuyordu. Bizce doğru olan bir şeyi savunma ve sürdürme kararlılığı tek örgüt, tek kişi kalınsa da gösterilmeliydi. BDGP'nin devamından yana olan ve "ayrılmalar" nedeniyle feshine onay verenler bu kararlılığı gösteremediler.

Yaşanan bu gelişmeye rağmen biz BDGP'yi savunuyor ve bizim örgüt yaşamımızın önemli bir parçası olarak görüyoruz. Gelecekte de bu tür ilkeli birlikler için elimizden geleni yapacağımızı ilan ediyoruz.

Biz, "Eylem Platformunun ne yanlışlığı sözkonusudur, ne de BDGP kuruluş, ilke, amaç ve pratiği yanlıştır. Tersine eylem birliğine bugün daha çok ihtiyaç vardır" tespitine imza atanların "BDGP'nin yarattığı ortak değerleri savunma" sözleri verenlerin, attığı tasfiye adımının, bu adımlarının söylenenlerle çelişti̇ğini görmelerini istiyoruz.

BDGP'nin kuruluşunda önemli rol oynayan ve fakat BDGP'nin savunduğu görüşlerden açıkça kopan PKK ve onun bugünkü "barış çizgisi" dediği teslimiyete karşı olan tüm güçleri, hazır olan ve doğruluğu bir çok güç tarafından kabul edilen BDGP temelinde yeniden birleşmeye; BDGP'yi yaşatmaya, güçlendirmeye çağırıyoruz!

Aralık 1999 ▲

MERKEZİ KADIN KOMİSYONU'NUN 2000 YILI MESAJI

Kaç bin yıldır bu erkek egemenliği?!

YETTİ GAYRI! ÊDÎ BESE!

Sevgili kadın yoldaşlar ..

Yeni bir yüzyıla/binyıla girerken dönüp bir kendi cephemize, emekçi kadınların cephesine bakma gereğini duyuyoruz

20 yüzyıl kadınların kurtuluş mücadelesinde büyük dalgalanmalarla geçti Kadınlar özgürlük ve tam eşitlik için mücadelelerinde çok şey kazandılar, zirvelere kadar tırmandılar. . Fakat ne yazık ki, elde edilen mevzilerin kimileri kalıcı olamadı. . Herşeye rağmen, yüzyılın başıyla karşılaştırıldığında katedilen yol hiç de küçümsenecek gibi değil

Yüzyılın başlangıcında dünyanın hiçbir ülkesinde emekçi kadınlara seçme ve seçilme hakkı tanınmıyordu. Kadınlara siyasal yaşam kapıları tamamen kapalıydı Kadınlara bir dizi meslek ve iş alanı tümüyle yasaktı. 'Ücretli kölelik' hakkını kazandıkları yerde ise en ağır koşullar, en düşük ücretler onları bekliyordu. Sendikal örgütlenmenin mevcut olduğu alanlarda dahi onlar dışlanıyor, erkek iş arkadaşlarıyla birlikte sendikada örgütlenemiyorlardı Kadın emeğinin korkunç sömürüsünü sınırlandırmaya yarayan anne ve çocuk koruma yasaları için talepler henüz yeni yeni belirlenmişti. vs vs

Bugün, emperyalist ülkelerin tümünde ve emperyalizme bağımlı ülkelerin de çoğunluğunda kadınların siyasal yaşama aktif katılma hakkı yasal olarak kazanılmış durumda.

Fransız devriminin şafağında "eşitlik" talebiyle yükselen burjuva kadın hareketi yüzyılın başlarında miadını doldurmaya yüztutmuştu Burjuva kadın hareketi, kendi sınıfsal çıkarları yararına emekçi kadınların eşitlik ve özgürlük taleplerine sırt çevirdiğinde emekçi kadınların özgürlük ve eşitlik taleplerine sahip çıkan ve ona gerçek sınıfsal kurtuluş perspektifini katan sosyalist/komünist kadın hareketi oldu Sosyalist hareketin öncü kadınları Clara Zetkin, Rosa Luxemburg, Ines Armand, Krupskaya, Kollontay ve daha niceleri emekçi kadınların kurtuluş mücadelesinin yolunu aydınlattı.

Ekim Devrimi kadınların kurtuluş mücadelesinde de bir çığır açtı Burjuva kadın hareketi kadın-erkek eşitliğini ağzına sakız ededursun, proletarya devrimci eylemini ortaya koydu Yasa önünde kadın-erkek eşitliği bir çırpıda sağlandı. Ve emin adımlarla ekonomik ve toplumsal eşitliğin sağlanması mücadedelesine girişildi

Sosyalizmin ülkesinde kadınların gerçek kurtuluş hedefine büyük bir hız ve dev adımlarla ilerlendi Ne yazık ki, modern revizyonizmin ihaneti bu yolda daha fazla ilerlemeyi engelledi Herşeye rağmen sosyalist Sovyetler Birliği'nde o kısacık dönemde elde edilen kazanımlara bugün dünyanın en ileri emperyalist ülkesinde dahi ulaşılamamıştır O hız ve ve dev adımlarla karşılaştırıldığında bütün bir yüzyıl boyunca burjuva kadın hareketi bir arpa boyu yol gitmiştir Ve bugün bütün dünyada emekçi kadın kitleleri hâlâ ve hâlâ en ağır erkek egemenliği altında ezilmektedir.

Bir binyılı daha devirdik, ama ne yazık ki henüz gömemedik erkek egemenliğini tarihin çöplüğüne . Emekçi kadınlar -kelimenin tam anlamıyla sırtında taşıyorlar erkek egemenliğini yeni bir binyıla . hâlâ altında iki büklüm ola ola.

Doğrulmanın çoktan zamanıdır! Kaçbin yıllık erkek egemenliği artık bitmelidir. 2000'li yıllarda eşitlik ve özgürlüğe olan susuzluğumuz artık dinmelidir!

Bugün bütün dünyada emekçi kadınlar yoksulluk, açlık, en ağır çalışma koşulları, sağlık sorunları, bebek ve çocuk ölümleri, barınacak yer, erkek şiddeti, eşitsiz çalışma ve ücretlendirme koşulları gibi yüzlerce sorunla karşı karşıya yaşıyor. Haksız savaşlar ve ekolojik felaketler onların yaşamlarını daha da bir katlanılmaz kılıyor Bunlar karşısında emekçi kadınların örgütlenmesi ve kendi talepleri için mücadele etmesinden başka çıkış yolu yok.

Katlanmak değil, **"Yetti gayrı!" "Êdî bese!"** diyebilmek çözümün başlangıcı! Başka söz söylemeye gerek yok!

2000'li yıllarda komünist kadın hareketinin bayrağı yükselecek!

2000'li yıllar bizim olacak!

2 Ocak 2000 ▲

MERKEZİ KADIN KOMİSYONU

BİR YAŞAM GERÇEĞİNDEN KISA BİR KESİT...

Yaşam; yaşanılması gereken ve önümüzde duran aydınlık günlerin özlemi ve buna ulaşma azmi ile doludur. Bunu bilmek ayrı bir hazdır ve fakat uygulamak ayrı bir erdemlıliktir. Her ikisini birleştirdiğimizde yaşama gerçekleri doruğuna ulaşır. Ve yenilmez denilen korkunun, sapmanın, yaşamdakı gerici yönlerle uzlaşmanın, bireysel hata ve yanlışların önüne geçilir.

Bu tip şeylerin yerini yaşama gerçekleri doruğuna ulaştığı an, özgür insan olma ve bunu hayata geçirme bağlamında özgür toplum yaratma yolunda kalıcı, tutarlı, disiplinli, ideallere bağlı, alçakgönüllü, özverili, fedakâr, yılgınlığa kapılmama, kendine ve düşünceye özgüvenin yaratılması... bugün, yarın değil, bugünden geleceğe uzun soluklu, safı belirleme ve orda kalıcı olma, emin adımlarla yürümek, ustaların da dediği gibi "yedi ölçüp bir biçmek" gerektiği de bilinçlerde tutulmalıdır.

Yeni bir dünya yaratma çabası düşünsel olarak bizim hangi yönde durduğumuzu, ilerlediğimizi belirlemesi açısından önemlidir. Yeni bir dünyaya giden yolda neyi kavradığımız, hangi konumda durduğumuz ve duruşumuzu hangi sınıftan ve düşünceden yana koyduğumuz ve kurtuluşa giden yolda gerçekten sağlam temellere sahip olup olmadığımız konusunda açık olmak için temel dayanağımız Marksizm-Leninizm bilimidir. İşçiler, emekçiler ve tüm ezilenler ve sömürülenler kendi kurtuluş mücadelelerinde bu bilimi temel almak, ona dayanmak zorundadır. Bu bağlamda da somut olarak şu tespit edilmelidir: Gelecekteki sınıfsız sömürüsüz yaşamı inşa etmek için Marksizm-Leninizm'in klasikleri Marx, Engels, Lenin, Stalin ile onların izinde yürüyen Zetkinlerden, Luxemburglardan, Kollontaylardan, Krupskayalardan öğrenmek gerekir. Bunların görüşlerinin kavranması ve uygulanmasıyla dünyada yeni ve güzel bir yaşam kurulacaktır...

Bilinçleri köreltilmiş insanlar sömürülmekte, baskı altında tutulmaktadır. Bu durumda olan emekçi kadınlar aynı zamanda kadın olduklarından dolayı cinsel, bunun yanında ezilen uluslara mensup olan kadınlar ulusal baskılara maruz kalmaktadır. Burjuva demokratik devrimini yapan kapitalist ülkelerde de biçimi farklı olsa da kadınların ikinci sınıf insan yerine konulmaları gerçeği değişmemiştir. Bu da bize şunu gösteriyor ki Bolşevizmden başka, hiç bir burjuva devrim ezilenlerin gerçek anlamda kurtuluşunu sağlayamamıştır, sağlayamaz. Fakat bu sömürücü asalakların ezilen çoğunluk üzerinde saltanatlarını sonsuza dek sürduremeyeceğini 1917 Ekim Devrimi göstermiştir. Yine Ekim Devrimi halkların gerçek barışla, demokrasiyle ezilenden ve sömürülenden yana yaşamasını ve her aşçı kadının devletin kademelerinde yer almasını ve yönetmesini göstermiştir. 1917 Ekim Devrimi dünya gericiliğinin ve faşizminin üzerine, beynine bir balyoz gibi inmiştir. Ekim Devrimi dünya proletaryasına örnek olmuş ve yolunu aydınlatmıştır, aydınlatmaya da devam edecek ve ediyor.

Yeni bir dünyaya giden yol zorluklarla, engellerle doludur. Eğer uzun vadeli zamanı kendimize adapte ederek ve bütün zorlukların bilincinde hareket edip yalnız kalsak da düşüncemiz ve pratiğimizle varlığımızı ortaya koymasını bilirsek Ekim Devrimi'nin açtığı yoldan yeni dünyaya yürüyüşümüzü kimse durduramaz. Yeter ki; kapitalizmin çarkının nasıl işlediğinin farkına vararak mücadeleye sımsıkı sarılalım. Yeter ki; bireysel çıkarları devrimin çıkarlarına tabi kılmasını bilelim.

Özgür toplum yaratma yönünde düşünsel hatalar, yanlışlar, yolunu kaybetme, değiştirme vs. sonucu mücadeleden birer birer ya da kalabalıklar halinde dökülmeler de olabilir. Yanlış bir biçimde kafa sayısına önem verilmesi, "kim olursan ol, ne olursan ol gel!" mantığı da bu durumun yaratılmasında etkili olmaktadır.

Devrimcilik adına konuşanların bir bölümünde "insan toplayayım da, getireyim de artık ne kadar benimle yürürse o kadar mantığıyla hareket edebiliyor. Bu kafa yapısıyla hareket edildiğinde doğal olarak insanlar geldiği gibi gidiyor, yerine yenileri geliyor, böyle harmanlanıp gidiyor.

Bu kafaya sahip bir bölüm devrimcinin ayrılmalarda, kopmalarda şiddete başvurmaları ya da başka örgütten insanların iş yaparken engellenmeleri vs. durumlar da insanları devrimden soğutuyor.

Yine devrimcilik adına karşımıza şu zaaflar da çıkıyor:

Aşırı bilmişlik, "ben bilirimcilik", yanlışları, hataları, eksiklikleri, zaafları vs. yalnızca başkasında arama; başkası konuşurken engelleme, vb. vb.... Bütün bunların devrimci mücadeleye yararı değil, zararı var.

Bu bağlamda kendi sınıfının çıkarları doğrultusunda siyasi olgunluk kazanma, kişilikli olma, insanın onuruna sahip çıkma vb. yönünde atılan adımlar, özgür toplumun yaratılması mücadelesinde temel etmenlerdendir. Her devrimci buna uygun davranmaya çalışmalıdır. Tüm bireysel özel çıkar, istek ve çelişkilerimizi bir yana bırakıp devrim mücadelesini geliştirmek gerek.

Gelecek ve kızılşafağın müjdelediği yeni ve aydınlık günlere, gerçek demokrasinin, özgürlüğün, eşitliğin, insanın insana kul köle olmadığı, sınıfsız sömürüsüz yeni bir dünya yaratma yönünde adım atmak için her devrimcinin öncelikle kendi hatalarıyla hesaplaşması gerek. Biz devrim mücadelesini hiç kimse için yürütmüyoruz, bu mücadelede gönüllü neferler olarak yer alıyoruz. Bu bilinçle tek başına kalsak da bir parti gibi mücadele ağını örmeliyiz.

Çünkü biz proleterleriz, komünistleriz... Vardık, varız, mücadelemiz de varolacaktır! Bir gün mutlaka faşizmin kalelerini zaptedip proletarya sınıfının orak-çekiçli, yıldızlı kızılbayrağını göndere çekeceğiz! Gelecek proletaryanın ellerinde yeniden yaşam bulacak!

Yaşasın Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Bolşevizm!

Kasım 1999 ▲

Bolşevik Partizan okuru bir kadın

Emperyalizmin tam egemenliği ne demektir?

6. Kongre kararları içinde emperyalizmin dünya üzerindeki hakimiyeti bağlamında şu tespit yer almaktadır:

"*1— Yüzyılın son yıllarını yaşadığımız bugünkü dünyaya damgasını vuran,* ***emperyalizmin tam egemenliğidir. Tam egemenlikten anlaşılması gereken, emperyalist güçlerin her şeye kadir oldukları, her istediklerini yapabildikleri vb. değil, tüm dünyanın emperyalist ekonominin parçası olması olgusudur.*** *Dünyada emperyalist sistemin dışında hiçbir devlet kalmamıştır.*" *(Bolşevik Partizan, Sayı 111, sayfa 8)*

Kararda yer alan "emperyalizmin tam egemenliği" tespitinden ne anlaşılması gerektiğini açımlamaya çalışacağız.

Emperyalizm çağında, kapitalizm dünya çapında yaygınlaştı. Dünya bir avuç ezen-sömüren emperyalist güçle; ezilen ülkelere bölündü. Günümüzde tüm dünya emperyalist egemenliğin altında yaşamaktadır. Emperyalizmin karekteri tüm dünyayı kendi pazarı haline getirmektir. Bunu yapmak için emperyalistler dunyayı kendi aralarında paylaşma yolunu tuttular. Emperyalist egemenliğin tesisinde çeşitli yollar denendı. Eskiden, emperyalizmin dünya ölçüsünde gelişıp yaygınlaşmasının, etki alanlarını genişletmesinin en onemlı yollarından birisi açık askeri işgallerle çeşitli alanların doğrudan somürgeleştirilmesi, ilhak edilmesi vb. biçimde bağımlı hale getirilmesiydi. Ancak, bu tür klasik tipteki bir sömurgeleştirme süreci somurgeleştirilmek istenen ulke halklarının uyanışını ve emperyalizmi kendi ulkelerinden kovma surecini de beraberinde getirmiştir Hal böyle olunca emperyalizm sömürgecilik politikasına yeni kılıflar geçirmiştir. Özellikle Ikinci Dunya Savaşı sonrası sureç bu yeni emperyalist somurgecilik politikasının yaygınlaşmasını beraberinde getirmiştir. Emperyalistler artık açıktan askeri işgallerle sömurge edinmek yerine, sermaye ihracı yoluyla geri kalmış ulkeleri kendine bağımlı hale getirdi.

Yeni sömürgecilik politikası, görünüşte devlet bağımsızlığına sahip, fakat siyasi, iktisadi, askeri ve kültürel bakımdan emperyalizme bağımlı yarısömurgelerin yaratılması politikasıdır. Yarı sömürge ülkelerde, emperyalizm tarafından ülkenin hammadde kaynaklarının talanı ve emeğin sömürüsü, biçimi ve aracıları değişmiş olmakla birlikte, aynen hüküm sürmektedir. Emperyalistler bu politikayla dünyayı kendi egemenliği altında tutmaktadır.

Bugun dünya üzerindeki ulkelerin esasının görünüşte devlet bağımsızlığına sahip ülkeler konumunda olması emperyalizmin gerçek yüzünün geniş kitleler tarafından görünmesini engelleyen bir rol oynamaktadır. Geniş yığınlar emperyalizmin tam hakimiyeti dendiğinde bir ülkenin açık işgale uğraması; klasik tipte sömürgeleştirilmesi olarak kavrıyorlar. Durumun bu olmadığı koşullarda görünüşteki devlet bağımsızlığı, gerçek bağımsızlık olarak; emperyalistlerle olan ilişkiler de bağımsız ülkeler arası ilişkilermiş gibi algılanıyor. Emperyalistler ve yerli işbirlikçileri geniş yığınlara bu yalanları şırınga ederek onları kandırıyor, emperyalizmin gizli işgal yoluyla dünyayı kendi egemenliği altına aldığı olgusunu gözlerden gizleyebiliyor. Oysa, bir avuç büyük emperyalist güç dünyayı iliğine kadar somürüyor. Kendine bağımlı hale getirdiği ülkeler borç batağında kulaç atarken onlar kendi çıkarları doğrultusunda bu sözde bağımsız devletleri istedikleri gibi yönlendiriyor, yönetiyorlar. Orneğin, hükümetler IMF'nin direktiflerine uygun hareket etmek durumunda. Bu da o ülkedeki ekonomik gelişmenin emperyalistlerin çıkarına göre şekillenmesi demektir. Emperyalizme bağımlı ülkelerdeki devlet bağımsızlığı, böyle bir bağımsızlıktır.

Kuşkusuz emperyalizme bağımlılık, gerçek anlamda bir köle ile köle sahibi, uşak ile efendi arasındaki bağımlılık ilişkisinin tümüyle aynısı değildir. Emperyalist çıkarların uzun vadeli gelişimi açısından buna gerek de yoktur. Önemlı olan atılan adımların emperyalist gelişmenin onunu tıkamaması, onların uzun vadeli çıkarlarını gerçek anlamda zedelememesidir. Bu koşullarda yer yer bazı ayrıntılarda uşak, uşaklığını gizleyebilmek için de olsa bazı hakları için efendisine usulüne uygun olarak kafa da tutacaktır. Demek ki; her bağımlı ülkenin, bağımlı olduğu emperyalist gucün her dediğini harfiyen yerine getirme durumunda olmadığının bilincinde olmak gerek. Belli konularda birbirinden ayrı düşebilirler. Bu durum tam da "bağımsız ülke" olmanın bir kılıfından başka birşey değil. Bunu kavramayan, emperyalizmin egemenlik politikasını anlamakta zorlanır, 'emperyalizmin tam egemenliği'nden yanlış anlamlar çıkarır.

Emperyalizmin tüm dünyada tam egemenliğini sekteye uğratan süreç Ekim Devrimi'yle başlayan süreçtir. 1917 Ekim Devrimi ve sonraki süreçte birçok ulke emperyalizmin etki alanının dışına çıktı. İkinci Dunya Savaşı'nın ardından Sosyalist Sovyetler Birliği ve birçok halk demokrasili ulkenin varlığı koşullarında emperyalistler dunyanın onemli bir bölumünde sözsahibi olmaktan çıkmışlardı. Bu sureçte emperyalizmin dünya ölçüsündeki tam egemenliğinden sözedilmiyordu; kapitalist emperyalist kampla, sosyalist kampın varlığından sözediliyordu. Olgu buydu. Ancak, Stalin'in ölümü ardından 1956'da yapılan SBKP 20. Parti Kongresinde Kruşçev revizyonistlerinin partiyi tümden ele geçirmeleri emperyalistler tarafından kalenin içten fethi demekti. Emperyalistler bu sureci sonuna kadar kendi istemleri doğrultusunda kullanmayı ve sonuçlandırmayı başardılar. Ne sosyalist bir ülke, ne halk demokrasili ülkeler kaldı. Bu sürecin ardından, bugün dünyada siyasi, iktisadi, askeri ve kültürel vb. olarak emperyalizmin etki alanı dışında olan herhangi bir ulke yoktur. Emperyalist büyük guçlerin çıkarlarına zarar veren, onlara kafa tutabilen bir guç sözkonusu değil. Emperyalistler, kendilerine bağımlı oldukları halde istemedikleri bu gelişme yoluna girenleri de hemen sustumak durumundadırlar. Emperyalist buyuk güçler dünyanın her alanında kendi atını istedikleri gibi oynatabilmektedir. Dünyada yeni dengelerin oluşturulması ve etki alanlarının genişletilmesi bağlamında emperyalist güçlerin kendi aralarındaki dalaşlar olsa da bir bütun olarak emperyalizmi karşısına alan, ona karşı durabilen bir yapı sözkonusu değil. Bu anlamda bugün tüm dünyada emperyalizm tam egemen bir konumdadır.

Kuşkusuz bu olgunun tespit edilmesi, bu durumun böyle surüp gideceği anlamına gelmez. Dünya işçileri ve ezilen halkları emperyalist canavarı yoketme ve yeni bir dünya kurma gücü ve yeteneğine sahiptir. Bunu mutlaka gerçekleştirecektir.

Aralık 1999 ▲

17 AĞUSTOS MARMARA 7.4, 12 KASIM DÜZCE 7.2

SIRADA NERESİ VAR?

İşçi, emekçi, ezilen, depremzede arkadaş!

17 Ağustos Marmara, 12 Kasım Düzce depremi; onbinlerce insanın ölümüne, onbinlerce insanın yaralanmasına, yüzbinlerce insanın sokakta kalmasına neden oldu. Sonuç aynı! Depremler hep yeniden yoksulları vurmaya devam ediyor!

Düzce'de, Kaynaşlı'da, Bolu'da, enkaz altından sağ kurtulan insanlar; yağmur ve kar altında, su ve çamur deryası içinde yaşam savaşı veriyor. Medyaya yansıyan görüntüler yürekleri parçalıyor.

Devlet ne yapıyor?

17 Ağustos Marmara depremi sonrasında 2-3 gün ortalıkta görünmeyen devlet, 'devletin başı' aracılığıyla *"yaralar en kısa zamanda sarılacak"* sözü vermişti. Enkaz altından sağ kurtulan insanların yerleştirileceği, 28 bin adet prefabrik konutu 30 Kasım'a kadar bitirme sözü verilmişti. Depremden bu yana 105 gün geçmiş olmasına rağmen, söz verilen 28 bin prefabrik konutun ancak 1500 adedi bitirilip teslim edilmiştir.

Marmara depremiyle karşılaştırıldığında, Düzce depremine 'daha hızlı' müdahale eden devlet, sadece enkaz kaldırma alanında 'daha hızlı' davranmış, enkaz altından sağ kurtulan insanların bütün ihtiyaçlarını karşılama bağlamında, yine sınıfta kalmıştır!

Depremden sonra iki hafta geçmiş olmasına rağmen, çadır ihtiyacı tam olarak giderilmemiştir. Bir bölüm depremzedeye Kızılay'ın "ünlü" yazlık çadırları dağıtılmış, insanların bir bölümü ise kendi olanaklarıyla yaptıkları naylon çadırlar içinde yaşam savaşı vermeye çalışmaktadır.

Medyaya yansıyan depremzedelerin görüntüleri yürek burkuyor. İnsanlar yağmur, kar altında, su ve çamur deryası içinde donduruсu soğuklara karşı yaşam savaşı veriyor. Bunun sorumlusu kim?

Devlet ne için var?

"Koyun can derdinde, kasap et derdinde" misali, depremzedeler yaşam savaşı verirken, hükümet başka şeyler peşindedir.

'Depremzedelerin yaralarını sarma' adı altında, yeni bir soygun anlamına gelen, *'ek vergi yasası'* çıkarıldı. Amaç depremzedelerin yaralarını sarmak değil. Amaç IMF'nin direktifleri ile hazırlanan 2000 yılı bütçesinde öngörülen açıkları kapatmak, devlet bürokrasisinin artan giderlerini karşılamaktır.

17 Ağustos'tan sonra yurtiçi ve yurtdışından, milyarlarca dolar yardım toplandı. Bu paralar devletin elinde olmasına rağmen, sonuç ortada! Gelen yardımlarla çok şey yapılabilirdi. Fakat *'faiz hattı, pay hattı'* olduğu için, bu devlet yaraları sarmaktan aciz!

"Kaynak, para yok" diyenler rantiyecilere, emperyalistlere sadece faiz ödemeleri için bütçenin yüzde 45'ini ayırabiliyor. *"Kaynak yok"* diyenler, Almanya'dan 1000 adet tank almak için 7 milyar dolar bulabiliyor.

"Kaynak yok" diyenler bütçenin önemli bir bölümünü "savunma giderleri" için, silahlanma için ayırabiliyor.

İş halka hizmet etmeye geldiğinde, depremzedelere yardıma geldiğinde *"kaynak yok"* deniliyor. Bu karşılaştırma bile, bu devletin kimlerin devleti olduğunu iyi gösteriyor.

Ya doğal afetler yoksulları vurmaya devam edecek, ya da devlet enkazın altına girecek!

Bu devlet; halk için, halka hizmet için kurulmuş değil. Bu devlet; halkı baskı altına almak için, hakkını arayanı coplamak için var. Bu devlet; emperyalistlere uşaklık için, faiz ödemeleri için var. Bu devlet; Koç'un, Sabancı'nın, Eczacıbaşı'nın ... çıkarlarını korumak için var.

En dar gününde yardımına yetişmeyen, sana hizmet için varolmayan bu devlet yıkılmalı!

Bolşevik Parti önderliğinde birleşelim. İşçilerin, köylülerin, emekçilerin devrim depremiyle, bu düzeni, bu devleti sorumlusu oldukları enkazın altına gömelim. Gömelim ki, deprem yoksulları vurmasın. Gömelim ki, halk için, halkın hizmetinde olan yeni bir devlet kurulsun. Gömelim ki, depreme karşı gerekli önlemler deprem öncesi alınsın. Gömelim ki, sömürünün, baskının olmadığı, özgürlüğün olduğu yeni bir dünya kurulsun.

O halde hep birlikte haykıralım:

Yıkalım bu köhne düzeni,
Biz başka alem isteriz.
Bizi hiçe sayanlar bilsin,
Bundan sonra herşey biziz!
Bu kavga en sonuncu kavgamızdır,
Enternasyonalle kurtulur insanlık!

Kasım 1999 ▲

Yeni soygun paketleri de hakim sınıfları bataklıktan kurtaramayacaktır!

2000'e sadece sayılı günler kalırken, ülkemiz 17 Ağustos ve 12 Kasım depremleri ile sarsıldı. Gerçek sayıları devletçe saklanan ellibinin üzerinde insanımız, bu depremlerde hayatını kaybetti. Sağ kalabilen onbinlerce insan, –bunların büyük çoğunluğunu yoksullar oluşturuyor– ya kendi çabaları ile derme-çatma çadırlarda yaşam savaşı veriyor ya da yakınlarının yanına göç ederek yaşamaya çalışıyorlar.

Hakim sınıfların yıllardır baskı ve sömürüsü altında yaşam mücadelesi veren bizlerin, 17 Ağustos ve 12 Kasım depremlerinden sonra yaşamımız daha da kötüleşerek sürüyor. Deprem sonrası depremzedelerin yaralarının biraz olsun iyileştirilmesi için, yurtdışı ve yurtiçinde toplanan yardımlar bizi yöneten hırsızlara yetmedi. Sözkonusu bizlerin yaşamını zorlaştıracak yeni ekonomik kararlar olduğunda, alelacele toplanan bu hırsızlar, yaşamımızı biraz daha zorlaştıracak kararlarından biri olan, deprem vergisi adı altında yeni bir soygun paketini daha bize dayattılar. Hakim sınıflar böylelikle depremzedelere ne denli "yardımcı" olduklarını göstermeye çalışıyorlar! Bunların gelen deprem yardımlarıyla yeni deprem zenginleri türettikleri, deprem paraları ile bütçe açıklarını kapatmaya çalıştıklarını bilmeyen yok... Yeni deprem vergisi ile bunların derdi, depremzedelerin ızdırabı ve kötü yaşam koşullarını düzeltmek değil, IMF'nin (Uluslararası Para Fonu) direktifleri doğrultusunda bütçe açığını kapatmaktır. Efendilerinin bir dediğini iki etmeyen, almış oldukları yeni ekonomik kararlarla ezilenlerin belini kıran Türk hakim sınıfları, efendileri olan emperyalistlerce de olumlu karşılandılar. Türkiye, mükâfat olarak AB'ne (Avrupa Birliği) aday ülke olarak kabul edildi. Yeni ekonomik kararlar, Türkiye'nin en büyük patron kulubü olan TÜSİAD (Türkiye Sanayici ve İşadamları Derneği) tarafından da övgüyle karşılandı. Merkez Bankası Başkanı Gazi Erçel ise yaptığı açıklamalarda alınacak yeni ekonomik kararların yolda olduğunu söyledi. Bunun anlamıysa, yaşamımızın daha da kötüleşmesidir. İşçi, memur, küçük esnaf ve tüm dargelirli halkımızı bir kat daha yoksullaştıracak olan bu kararlar depremzedelere yardım için alınmamıştır. Biz, hakim sınıfların bu oyunlarını daha önce de defalarcada gördük ve yaşadık.

Kadın ve erkek işçiler emekçiler;

Hakim sınıfların yeni hükümeti bütçe açıklarını kapatmak için, bir önceki hükümetten enkaz devraldıklarını söyleyerek yeni zam ve vergileri bizim sırtımıza yükledi. Bu bütçeden sağlık, eğitim gibi alanlara %10 pay ayırırken; resmi rakamlara göre bütçenin %30'u askeri harcamalara ayrılmıştır. Bizlerden toplanan bu vergilerin Yahya Demirel, Cavit Çağlar, Engin Civan, Selim Edes... gibilerine kredi adı altında nasıl peşkeş çekildiğini hep beraber görüyoruz. Depremzedeler için toplanan paralarla memur maaşlarını ödeyen bu hükümetin, toplanacak bu vergilerle yeni Civanlar, Edesler, Çağlarlar... yaratacağı, bütçe açıklarını kapatacağı gayet açıktır.

Bu asalak sömürücüler, başımızda kaldığı müddetçe ve bunlara "Dur!" demedikçe, kanımızı içmeye devam edeceklerdir.

"Artık yeter!" diyoruz.

Bu asalakların sırtımızda kanımızı emmesine sessiz kalmayalım, düzenlerini başlarına yıkalım. Bunun için örgütlenelim. Unutmayalım ki, örgütlüysek herşeyiz, örgütsüz isek hiçbir şeyiz! Bu asalak sömürücü faşist düzenden kurtuluşumuzun tek yolu devrimdir. Kurtuluşun gerçek yolu budur. Bunu gerçekleştirmek senin örgütlü mücadelenle mümkündür. Bu mücadelede sana doğru yolu gösterecek, seni kurtuluşa götürecek tek parti **Bolşevik Parti**'dir.

Haydi Bolşevik Parti saflarında örgütlenmeye!
2000'li yıllar bolşevizmin olacaktır!

14 Aralık 1999▲

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)

DEPREM BAHANE, DEVLET YENİ SOYGUNLAR PEŞİNDE!

17 Ağustos Marmara depreminden bu yana 102 gün, 12 Kasım Düzce depreminden bu yana 15 gün geçti. Yaz, sonbahar geçti, kış geldi. Yüzbinlerce insan sokakta. Derme-çatma çadırlarda yaşam savaşı veriyor.

Özellikle Düzce'de, Kaynaşlı'da, Bolu'da depremzedeler, yağmur altında, çamur içinde, kar altında yaşam savaşı veriyor. Depremden bu yana 15 gün geçmiş olmasına rağmen, insanlar naylon altında, devletin verdiği yazlık çadırlar içinde yaşam savaşı veriyor. Binler, yüzbinler su içinde, çamur içinde yaşam savaşı verirken, devlet ne yapıyor?

Devlet nerede?

Evet, nerede bu devlet? Hak arıyorsanız, hakkınızı istiyorsanız devleti aramanıza gerek yok. Devlet anında yanınıza gelecektir! Bu ülkede birşeylerin yolunda gitmediğini düşünüyor ve bunu ifade ediyorsanız, devleti yanıbaşınızda bulacaksınız. Haksızlıkları protesto için alanlara çıktığınızda, devleti bulacaksınız karşınızda vb. Kısaca hak aranan yerde hazır ve nazır olan devlet; doğal afetlere karşı, afetzedelerin yanında değil.

Marmara depreminden bu yana 102 gün geçmesine rağmen, devlet yapı-

BÖYLE DEVLETE BÖYLE VALİ YAKIŞIR!

"İyi ki medya var!" Medyanın asıl işlevinden ve niteliğinden bağımsız olarak, zaman zaman ülkemizde öyle olaylar oluyor ki, bu olaylar medya aracılığıyla kamuoyuna yansıdığı zaman "iyi ki medya var" demekten kendimizi alamıyoruz. Bu türden bir olay geçtiğimiz günlerde Bolu'da yaşandı.

12 Kasım Düzce depreminde, Bolu'da oturan Gulşen Gulen'in ailesinin oturduğu ev yıkıldı. Aile çadıra yerleşti. Sekiz yıl önce Bolu'ya yerleşen aile, depremle evlerinin yıkılması sonucu Ankara'ya geri dönme kararı aldı. Gülşen Gulen taşınma yardımı için Valilikteki Kriz Merkezi'ne gitti. Bu sırada, Bolu Valisi Nusret Miroğlu'nun depremzedelerle konuştuğunu görünce derdini valiye anlatmak istedi. Gülşen Gülen ile vali arasında geçen diyaloğu aynen aktarıyoruz:

*"**Gülen:** Sayın Valim, benim depremde 12 milyar liralık evim gitti, ne olacak şimdi?*

***Vali:** Canını kurtarmışsın ya daha ne?*

***Gülen:** Sayın Valim, depremden sonra bir TV'ye çıktınız, 'Benim Bolu'mda hiçbir şey yok' dediniz.*

***Vali:** Sen o kaseti izledin mi? İzlediysen bana getirip izletebilir misin?*

***Gülen:** Sayın Valim kaseti varım size vereceğim.*

***Vali:** Bunlar senin gibi yalancılar yüzünden ayaklanıyor. Tamam mı?*

***Gülen:** Sayın Valim biz çadırlarda yatıyoruz, soğukta yatıyoruz.*

***Vali:** Biz nerede yatıyoruz?*

***Gülen:** Sizin nerede yattığınızı çok iyi biliyorum.*

***Vali:** Nerede yatıyorum? Bunu alın bakayım. Sen nerelisin?*

***Gülen:** Ben Ankaralıyım.*

***Vali:** Burada ne işin var?*

***Gülen:** Ailem 8 yıldır Bolu'da.*

***Vali:** Bunu alın bakalım. Bu provokatör.*

***Gülen:** Provokatör değilim. Haklarımı savunduğum zaman provokatör mü oluyorum?*

***Vali:** Benim nerede yattığımı bilecek kadarsan, provokatörsün.*

***Gülen:** Hayır sayın Valim, ben burada haklarımı savunuyorum.*

***Vali:** Sus, fazla konuşma.*

***Gülen:** Bağırmaya hakkınız yok sayın Valim.*

***Vali:** Şu ağzını kapat. (Ağzına vuruyor) Yalan konuşuyorsun.*

***Gülen:** (Ağlayarak) Hayır sayın Valim konuşmuyorum. Böyle Valilik yapacaksanız yapmayın sayın Valim.*

***Vali:** Alın şunu. Terbiyesiz provokatör seni. Anarşist. Bütün halkı bozan bunlar. Bunların hiçbirine inanmayın Ankara'dan geliyor, ortalığı karıştırıyor.*

***Gülen:** (Sivil polisler tarafından götürülürken) Benim nerede kaldığım belli."*

(24 Kasım Çarşamba Posta gazetesi)

Vali beyin talimatıyla, Gulşen Gülen gözaltına alınıyor. 'Anarşist, provokatör' olup olmadığı araştırılıyor. "Anarşist" olmadığı anlaşılınca serbest bırakılıyor.

Vali beyin, hakkını arayan genç kızı ağzına tokat vurarak susturmak istemesi, 'anarşist, provokatör' ilan etmesi, "ortalığı karıştırmakla" suçlayarak gozaltına aldırması, bu devletin genel tavrını yansıtmaktadır. Bu devlet hak arayana duşmandır. Hak arayan, bu devletin gözünde 'anarşist' ve 'terorist'tir. Hak arayanlar bu devletin gözünde ortalığı karıştırmaktadır vb.

Tencere yuvarlanıp kapağını böyle buluyor! Böyle başa böyle tarak! Boyle devlete böyle vali!

Bütün kurum ve kuruluşlarıyla halkı ezmek, zenginlerin çıkarlarını korumak için varolan bu devletin, atanan valisi de devletin çıkarlarını bu şekilde korumaktadır. Kamuoyunun yoğun tepkisine rağmen, vali görevinden alınmamakta, asli görevini icraya devam etmektedir.

Hükümet valinin tavrına sessiz kalırken, sadece 'devletin başı' cumbaba "fevkalade üzüldüğünü" beyan etmiştir. 'Baba'nın asıl üzüntüsü, olayın TV kamerası önünde gerçekleşmiş olmasından kaynaklanmaktadır. "Be adam orada kamera olduğunu görmuyor musun? Kamera önünde de yapılır mı bu?" şeklinde duşünüp, içinden valiye kızdığı anlaşılıyor!!!

İşçilerin, köylülerin, yani halkın devletinde valiler atanmayacak, halk tarafından seçilecektir. Halka karşı görevini yerine getirmeyen valiler, görevlerinden alınacak, yerlerine yenileri seçilecektir.

Halkı ezmek mi, halka hizmet mi? Temel mesele budur. Halka hizmet edecek olan bir devlet, ancak bugünkü devletin yıkılmasıyla yaratılacaktır. İşçilerin, köylülerin devleti çoğunluğu oluşturan halkın devleti olacak, 'büyük insanlık'ın hizmetinde olacaktır.

Bize gerekli olan budur!

27 Kasım 1999

Bir Bolşevik Partizan okuru▲

mına başlanan 26 bin prefabrik konutun yapımını bitirebilmiş değil. 26 bin prefabrik konutun sadece 6 bin 840'ı bitirilmiş, bunlardan 2 bin 664'ü dağıtılmıştır. *(27 Kasım 1999 Radikal)*

Bu devlet prefabrik konut inşa etmede kaplumbağa hızıyla çalışmaktadır. **Depremzedelerin yanında olmayan, gerekli yardımı yapmayan bu devlet ne için var?**

Bu devlet; rantiyecilere ve emperyalistlere faiz ödemeleri için var. 2000 yılı bütçesinden faiz ödemeleri için ayrılan pay bütçenin yüzde 45'idir.

Bu devlet; silahlanma ve savaş için var. 2000 yılı bütçesinden savunma giderlerine ayrılan pay 5 katrilyon lira. Ayrıca TC devleti dünyada tank sayısı açısından 3. devlet olmasına rağmen, milyarlarca dolar verip 1000 adet tank daha satın almak istemektedir.

Bu devlet; sağlıksızlık için var! 2000 yılı bütçesinde sağlığa ayrılan pay sadece yüzde 2.3'tür.

Bu devlet; eğitimsizlik için var! 2000 yılı bütçesinde eğitim giderlerine ayrılan pay sadece yüzde 7.1'dir.

Bu devlet; hak arayanı coplamak için var! Hakkınızı istediğinizde, hak talep ettiğinizde, devleti eleştirdiğinizde, tankıyla, topuyla, copuyla devlet hazır ve nazır!

Deprem bölgelerine gidin. Kurulan çadırkentleri görün. Çadırkentler askeri kışlalara benziyor. Çadırkentlerin etrafı tel örgülerle çevrilmiş. Polis, asker kuşatması altında. Çadırkentlerde oturmayanların çadırkente girmesi normalde yasak. Yabancıların çadırkentlere girmesini engellemek için, yeni bir uygulamaya başlandı. Çadırkentlerde oturanlar, kendilerine verilecek kimliklerini göstererek içeri girecek. Yabancılar ise, çadırkentlere giremeyecek, görüşmek istediği ile kimliğini vererek, ancak girişte görüşebilecek. Böylece depremzedeler adeta hapisli kontrol altına alınmış ve sürekli otorite altına alınmış olacak.

Bu devlet; çadır önüne polis, asker dikmek için var! Doğal afetlere karşı devletin gönderdiği ilk güç, yardım yerine polis ve asker olmaktadır. Neden? Doğal afete karşı çaresiz kalan, gerekli önlemleri almayan, otoritesi sarsılan devlet gücünü depremzedelerin olası haklı bir isyanına karşı böyle gösteriyor.

Depreme karşı önlem alalım! Ama nasıl?

Bu devletin, devletin kurumlarının önlemden anladığı ne? Bunların anladığı önlem; doğal afetlere hazırlıklı olmak, gerekli tedbirleri almak, doğal afetler sırasında en kısa zamanda afetzedelerin yardımına koşmak değildir. Bunların önlemden anladığı; doğal afetler olduktan sonra nasıl yardım edileceğidir.

Bunun en iyi göstergesi Marmara denizinde beklenen deprem üzerine yürütülen tartışmalardır. Marmara denizi bilimsel açıdan, teknik olanaklar kullanılarak tam anlamıyla fay haritası çıkarılmamış olunmasına rağmen, burjuvazinin ücretli bilim insanları çeşitli tahminlerde bulunuyorlar. Kimisi devletin ve hükümetin isteği doğrultusunda, güya olası bir paniği önlemek, halkı rahatlatmak için, "Deprem olacak ama şiddetli olmayacak, İstanbul fazla etkilenmez" derken; kimisi: "Şiddetli deprem olacak, hazırlıklı olmalıyız" demektedir.

Hazırlıktan ne anlaşıldığı ise; sadece İstanbul'da sivil kurtarma ekiplerinin güçlendirilmesi, yolların, köprülerin zarar görmemesi için kafa yorulması, hastanelerin yıkılmaması için önlem alınacağının söylenmesinden ibarettir. Hazırlıklı olmaktan bunların anladığı bu.

Bu devlet Marmara denizinde fay hattı haritasını çıkarmak için gerekli parayı bulamamakta, fakat 1000 adet tank almak için para bulabilmektedir. Bu örnek bile bu devletin niteliğini açıklamaya yeter de artar bile!

Oysa yapılması gerekli olan, İstanbul'da depreme hazırlıklı olmak için, depremin ne zaman olacağından bağımsız olarak; hızla zemini sağlam olan yerlerde, fay hattının geçmediği yerlerde sağlam konutlar inşa etmek, bilimsel ve teknik olarak depreme hazırlıklı olmak, daha şimdiden zemini sağlam olmayan yerleşim alanlarını, sağlam olmayan binaları, hasarlı olan binaları boşaltmak gerek. Depreme hazırlıklı olacaksak, önlem alacaksak yapılması gereken budur.

Deprem sonrası bile konut yapmada kaplumbağa hızıyla çalışan devletin, deprem öncesi alınması gereken tedbirleri alması mümkün mü? Bunu ancak halka hizmet için örgütlenmiş bir devlet yapabilir. Kâr üzerine kurulu, sömürü düzenini korumak için varolan bu devletin bunları yapması mümkün değil.

Depreme karşı halkın devleti ne yapacak?

Sosyalist bir devlette, devletin esas görevi halkın giderek artacak olan maddi ve manevi ihtiyaçlarını karşılamak olacaktır. Sosyalizmde eğitim, sağlık giderleri parasız olacak. Toprak üzerinde, arazı üzerinde rant olmayacak. Konutlar rant aracı olarak kullanılmayacak. Herkese sağlıklı konutlarda yaşama imkanı sağlanacaktır. Beton yığını değil, çevreyle uyumlu, doğaya zarar vermeden, yeşil alanlar içinde konutlar inşa edilecek.

Sosyalist devlet doğal afetlerden sonra değil, öncesinden hazırlıklı olacak. Gerekli teknik, bilimsel donanım hazır olacak. Fay hattı üzerine yerleşim alanları kurulmayacak. Çürük zemin üzerine konut yapılmayacak. Konut yaparken malzemeden çalınmayacak. Doğal afetlere müdahale bağlamında devlet hazırlıklı olacaktır. Bu toplumda önem verilecek olan para, daha fazla kâr değil, insanların sağlığı, toplumun sağlığı olacak.

Devlet yeni soygunlar peşinde!

Devletin vergi adı altında halkı soyması yetmiyormuş gibi, deprem vergisi adı altında yeni vergi yasası jet hızıyla çıkarıldı. Amacın depremzedelerin yaralarını sarmak olmadığı gün gibi ortada. Hükümet IMF'nin direktilleri doğrultusunda hazırladığı 2000 yılı bütçesindeki açıkları kapatmak için, IMF ile yapılan stand-by anlaşmasının faturasını halka çıkarmak için yeni vergi yasası çıkardı.

Bir yıl içinde hükümet deprem vergisi soygunuyla 2.9 katrilyon lira gelir hedeflemektedir. 'Özel İşlem Vergisi' adı altında yeni bir vergi getirildi. Bununla 1 Aralık'tan başlamak üzere 2000 yılının sonuna kadar; cep telefonları, vergi ve gümrük beyannameleri, SSK bildirgeleri, Spor Loto, Spor Toto, Sayısal Loto, at yarışları oyunları, silah ruhsatları, tapu işlemleri, taşıt kayıt tescil ve devirleri için 'Eğitime Katkı Payı' kadar vergi alınacak

Devlet tahvili ve bonolardan yüzde 4-19 ek vergi alınacak. Gelir ve kurumlar vergisi yüzde 5 artırıldı. Emlak ve motorlu taşıtlar vergisi artırıldı. 12 milyarı aşan ücretler için yüzde 5 ek vergi alınacak. KDV oranları 2 - 5 puan üzerinden artırıldı. Ön ödemeli satışlar dahil cep telefonları haberleşme hizmetleri, tesis devir ve nakillerden yüzde 25 vergi kesilecek

Marmara depremi sonrası ülke içinden ve yurtdışından sadece para olarak milyarlarca doların toplandığı, bu paraların devletin elinde olduğu biliniyor. Bu paranın depremzedelere

yansıtılmadığı devlet giderleri için kullanıldığı da —örneğin memurların maaşlarının ödendiği— bilinmiyor. Bu yardımların depremzedelere nasıl yansıdığının en iyi göstergesi, yağmur, kar altında, su ve çamur içinde, soğukla cebelleşen depremzedelerin içler acısı durumu yansıtmaktadır.

Depremzedeler yaşam savaşı verirken, devlet yeni soygunlar peşindedir.

Gün mücadele ve örgütlenme günüdür!

Bu düzen, bu devlet depremzedelere çadırı bile çok görmektedir. Düzce'de hâlâ insanlar naylon altında, yazlık çadırlar içinde yaşam savaşı vermektedir. Bu devletin depremzedelere sunduğu hizmet budur.

Biz halka hizmet etmeyen, halk için varolmayan bu devleti istemiyoruz. Rantiyeye, emperyalistlere, sermayeye hizmet için varolan bu devleti istemiyoruz. Bize halk için, halka hizmet için örgütlenmiş bir devlet gerekli. Bu devleti istiyorsak, bu devleti yıkma mücadelesine katılmalı ve örgütlenmeliyiz.

27 Kasım 1999 ▲

2000'Lİ YILLAR BOLŞEVİZMİN OLACAK

Yeni bir binyıla girerken mücadele hayatın her alanında çetin bir şekilde sürüyor. Burjuvazi günbegün gelişiyor; gelişiyor fakat bunun yanısıra kendi mezar kazıcılarını da geliştiriyor. Sömürücü sınıf ile sömürülenler devamlı bir çatışma halindeler. Emek değerini ve insanlığı hiçe sayan bu sistem, bariz bir şekilde kendi kendini de yiyip bitirdiğinin farkında. Çünkü; kapitalist sistem verimsiz, müsrif ve çelişkilerle dolu bir sistem biçimidir. Bu sistem nereye kadar gidebilir? Bunu araştırmak gerekir. Bugüne kadar görülmüştür ki; işçi sınıfının sokaklara dökülmesi, öğrenci haraketleri, grevler, sesli veya sesiz karşı çıkışlar vb. nereye kadar gidebileceğini kısmi de olsa göstermeye yeter. Burjuva yazarları, çizerleri her ne kadar kapitalist sistemi korumaya çalışsalar da, nafile. Gerçekler inatçıdır. Kendi içindeki çözümsüzlüğe sürüklenen bu sistem, ne kadar alternatifler üretse de ütopiktir. Tek gerçek şu ki; işçi sınıfı örgütlenip kendi iktidarını kuracaktır. Tek alternatif budur. Bu işçi sınıfının temel prespektifi olmalıdır. Yaşananlar hiç bir zaman unutulmamalıdır. Bizleri sisteme karşı yürüttüğümüz mücadeleden dolayı cezalandıramazlar. Buna hiç kimsenin hakkı yoktur. Sisteme karşı mücadele etmek en meşru haktır. Bu hakkı herkes ellerine alsın. Tek ve yegâne alternatif budur. Dünya emekçilerine yutturulan ve onların biraraya gelmemesi için elindeki tüm araçları kullanan burjuvazi, nereye kadar ve ne zamana kadar gidebilir? Örgütlenmeyi ve mücadeleyi hiçbir şekilde durduramazlar!

"Ya barbarlık, ya sosyalizm!" şiarı altında birleşmek, burjuvaziye darbe indirmek için safları daha da sıklaştıralım. Bolşevik Parti önderliğinde devrimi gerçekleştirelim. 2000'li yıllarda mücadelenin daha da zafer kazanması umuduyla.

— Barbarlık bitecek, sosyalizm gelecek!

13.12.1999, Bir Bolşevik Partizan taraftarı ▲

BİNLERCE İNSANIN ÖLMESİNİN, ONBİNLERCE İNSANIN YARALANMASININ, YÜZBİNLERİN EVSİZ KALMASININ SORUMLUSU GEREKLİ TEDBİRLERİ ALMAYAN FAŞİST TÜRK DEVLETİDİR!

BOLŞEVİK PARTİ

17 AĞUSTOS MARMARA, 12 KASIM DÜZCE: SUÇLU VE SORUMLU OLAN, GEREKLİ TEDBİRLERİ ALMAYAN FAŞİST TC DEVLETİDİR!

BOLŞEVİK PARTİ

12 KASIM DÜZCE DEPREMİ: YİNE YÜZLERCE ÖLÜ, YİNE BİNLERCE YARALI, YİNE BİNLER EVSİZ, SOKAKTA! BUNUN SORUMLUSU DEPREME KARŞI GEREKLİ ÖNLEMLERİ ALMAYAN FAŞİST TÜRK DEVLETİDİR!

BOLŞEVİK PARTİ

BİNLERCE İNSANIN ÖLMESİNİN, ONBİNLERCE İNSANIN YARALANMASININ, YÜZBİNLERİN EVSİZ KALMASININ SORUMLUSU GEREKLİ TEDBİRLERİ ALMAYAN FAŞİST TÜRK DEVLETİDİR!

BOLŞEVİK PARTİ

GELEN YARDIMLARI İÇ EDEN, DEPREME KARŞI GEREKLİ TEDBİRLERİ ALMAYAN BU FAŞİST DEVLETİ HALKIN DEPREMİYLE YERLEBİR EDELİM!

BOLŞEVİK PARTİ

Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler, yaşanan depremlere ilişkin olarak faşist devletin takındığı tavırları teşhir eden ve işçileri emekçileri faşist devleti yıkma mücadelesine çağıran ajitasyon ve propaganda çalışmasını yoğun bir şekilde yürüttüler, yürütüyorlar...
Bu çalışmada kullanılan kimi malzemeler...

Haydi örgütlü mücadeleye!

IMF direktifleri doğrultusunda hazırlanan 2000 yılı bütçesi önce faşist 'liderler zirvesinde' ele alındı, daha sonra bakanlar kurulunda onaylandı. Şu sıralar burjuva parlamentosunda görüşülüyor. Bu arada kamu emekçileri de, kendilerine sefalet ücreti dayatan hakim sınıfların ve onların zulüm bütçesine karşı fiili ve meşru temelde demokratik direnme haklarını kullanmak için hazırlanıyorlar.

Bütçe ile ilgili olarak faşist Başbakan Ecevit tarafından yapılan açıklamada, 2000 yılı bütçesinin temel büyüklükleri üzerinde hükumet ortaklarınca tam bir mutabakata varıldığı, bütçenin ulke ekonomisinin koşulları gözönünde tutularak hazırlandığı, 'istikrarı gözeten' ve 'enflasyonun hızını düşüren' bir bütçe yapısının hedeflendiği, 'kamu çalışanlarının enflasyona ezdirilmeyeceği' vs. vs. ifade edildi. Ecevit, açıklamasında yüzde 25'lık enflasyon hedefine uygun olarak ılk altı ayda yüzde 15, ikinci altı ayda ise yüzde 10'luk bir artış yapılacağını söylüyordu. Anlaşmaya varılan diğer hususlardan bazıları ise şunlardı: Özelleştirmenin hızlandırılması, ek vergilerin çıkarılması, deprem bolgesi ve devam eden zorunlu yatırımların tamamlanması dışında yeni yatırımlar yapılmaması, ihracatın özendirilmesi, kamu harcamalarında azami tasarruf sağlanması vs. vs.

Hukümeti oluşturan milliyetçi ortakların, butçe ile ilgili yaptıkları 'liderler zirvesi', Bakanlar Kurulu Toplantısı veya bütçenin Meclis'e sunulması olayı tamamen formaliteden öteye gitmeyen bir tiyatro oyununa benziyor... Yaşanan süreç, hakimiyetin kayıtsız-şartsız emperyalist güçlerin ve onların yerli işbirlikçilerinin elinde olduğunu bir kez daha gösteriyor. Yıllardır senaryosu IMF ve Dünya Bankası tarafından yazılan ve oyuncuları 'kraldan daha fazla kralcı' figüranlar olan, bilinen eski bir oyun tezgahlanıyor. Bu oyun işçi ve emekçilere, yoksul halka ve koylülüğe, daha buyük acı ve yıkım öngören, sömürü ve zulüm yasası ve oyunudur.

Geçen yasama yılında buyuk saldırı hamlesini gerçekleştiren, uluslararası tahkimi getiren, özelleştirmeyi hızlandıran anayasal değişikliği apar-topar Meclis'ten çıkaran, deprem atmosferinde mezarda emekliliği dayatan hukümet şimdi de yeni saldırılara hazırlanıyor. Kamu emekçilerini doğrudan ilgilendiren, kısmi işgüvencelerini de ortadan kaldıran, işçi ve emekçi kıyımlarını öngören personel rejiminde değişiklik sağlayan ve sahte sendika yasa tasarısını tekrar gündemleştiren bir süreç dayatılıyor... Yine mutfak harcamasının 110 milyonu aştığı, asgari geçim duzeyinin 330 milyonu bulduğu bir ortamda, ortalama 120 milyon civarında ücret alan kamu emekçilerine yüzde 15'lik sefalet ücreti öngörülüyor.

Her yıl olduğu gibi, bu yıl da bütçenin aslan payı yine hakim sınıflara ve silahlanmaya ayrılıyor. Amerikan emperyalizmin sadık stratejik müttefiki olan ve bölgede yayılma emelleri taşıyan faşist Türk devletinin bütçesi aynı zamanda, her yıl giderek artan boyutlarda sürdürulen bir silahlanma bütçesidir.

2000 yılı bütçesi 32.5 katrilyonluk gelirine karşın 46.9 katrilyonluk verginin 21.1 katrilyonu iç ve dış borçların sadece faizine gidiyor. Bütçeden sosyal güvenliğe ayrılan pay giderek azalıyor. Sosyal Sigortalar Kurumu, Emekli Sandığı ve Bağ-Kur'dan oluşan üç sosyal güvenlik kurumuna ayrılan pay, 1997 yılında yüzde 9.7'yken bu oran yüzde 7.7'ye düşmüştür. 46.9 katrilyonluk bütçede sosyal güvenliğin payı 3.6 katrilyon olurken, faize ayrılan 21.1 katrilyonluk pay bütçenin yüzde 45'ini oluşturuyor. Bu rakamlar bütçenin işçi ve emekçilere, yoksul halk için değil, bir avuç sermayenin çıkarları doğrultusunda hazırlandığının en somut orneğidir.

2000 yılı özelleştirme yılı kapsamına alınarak, binlerce kamu emekçisi kapı önüne bırakılarak, sefalet ve yoksulluğa mahkum edilecektir. 12 Ekim'de faşist Ecevit başkanlığında toplanan Özelleştirme Yüksek Kurulu yaptığı toplantıda, özelleştirme kapsamındaki 74 kuruluştan 49'unun 2000 yılında satılacağı kararlaştırıldı. Toplantı sonrası yapılan açıklamada, özelleştirmeden 5.3 milyar dolarlık gelir beklendiği ifade ediliyor.

Şüphesiz ki, önümüzdeki donemde sermaye iktidarının çok kapsamlı saldırılarına karşı işçi ve kamu emekçilerinin ciddi-caydırıcı direnişleri sergilemesi büyük bir onem taşıyor. Yıllardır ekonomik-demokratik hak ve özgürlük mücadelesini yürüten işçi ve kamu emekçileri önümüzdeki süreçte de gaspedilen hakların geri alınması, yeni hakların kazanılması mücadelesini sürdüreceklerdir. Nitekim Kamu Emekçileri Konfederasyonu'nun son Genel Yönetim Kurulu 9-10 Ekim 1999 toplantısında, geçmiş mücadele sureci ve önümüzdeki mücadele dönemi bir bütün olarak değerlendirilmiş, bunun sonucunda sonuç alıcı çeşitli eylem ve etkinliklerin yapılması kararlaştırılmıştır. Eğer alınan kararlar hayata geçirilirse eylemlilikler ve etkinliklerle yüklu bir süreç bizi beklemektedir. Şimdi büyuk bir irade güçüyle eylem ve etkinliklerin hayat bulması için seferber olma zamanıdır...

Yaşanan sürecin karşılanabilmesi, saldırıların göğüslenebilmesi için gerek sendikal alanda, gerekse siyasal alanda birleşik bir mücadelenin örülmesi gerektiği de bir an olsun akıldan çıkarılmamalıdır. Sermayenin çok yönlü saldırı dalgasının, henüz toparlanamayan birleşik emek gucunu oluşturamayan emekçileri oldukça zorlayacağı ve sıkıntıya sokacağı kesindir. Oysa yaşanan sürecin, zorlukları olduğu kadar büyuk mücadele imkanlarını bağrında taşıdığını da unutmamak gerekir. O halde emek, devrim ve sosyalizm için, toplumsal muhalefeti bir tek kanala akıtabilmek için, asgari talepler temelinde ortak paydalarda birleşik eylemleri oluşturarak seferber etmek gibi bir görev kendini dayatıyor.

Kamu emekçileri ekmeği, onuru için yeniden mücadeleyi yükseltirken, egemenlerin kural tanımayan çılgınca saldırılarını geri puskürtmenin yolu emek saflarındaki mücadeleyi birleştirmekten geçer. Başarı kazanabilmenin yolu budur. Unutulmamalıdır ki: sefalet ücretine son vermek, demokrasi, barış ve özgurlük ancak işçilerin, koylülerin, tüm ezilenlerin devrimci mücadelesiyle, devrimle ve sosyalizmde kazanılacaktır! Bunun için gorev: örgütlenmek, Bolşevik tipte bir Parti'yi yaratmak için mücadele etmektir! Gündelik mücadelemizi bir temel hedefe: kendi devletimizi kurma, yani işçilerin-koylülerin devletini kurma hedefine tabi kılmalıyız!

İstanbul'dan bir
Bolşevik Partizan okuru
3.11.1999 ▲

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befirbar 1971

19. Revîzyonîzma Şafak'ê, netewekariya netewa sereke ya M. Kemal û ya İ. İnonu ji xwe re dike bingeh:

Revîsyonîstên Şafakê, zordestıya dı dîrokê de lı netewa Kurd û li mîllıyetên din yên hindikahî tê kırın dipejırînın. Jı gotına M. Kemal di Kongra Sivasê de "lı Tırkiyê Tırk û Kurd dijîn" çepıkan lêdıxın. Gotina İsmet Inonu li Lozanê "ez cîgırê Tırkan û Kurdan im" bi heraret pêşewazî dıkın û vana jı xwe re dikın bıngeh. Tu dıbêjî qey wısa deng li gelê Tirk dike: Bınêhirin Ataturk û Inonu jî hebûna Kurdan naskirın. Ya ku em dıkın ev e! Dı vê de ci heye ku meriv jê bıqenere?

Xayînên Revîsyonîst, bı naskırina netewekê, dıbejin qey mesela netewî çareser kırıne (heya ewan, hîna ne hebûna netewa Kurd, hebûna gelê Kurd nasdıkın[1]). Komunîst, di mesela netewî de wekhevıya mutlaq ya her netewê û zımanî diparêzin; dijî her cûre newekhevî û îmtıyazên dı navbera netewe û zıman de derdıkevin. Di babetê dewlet damezırandinê de jî wekhevıya mîllıyetan dixwazın. Parastina wan ya "mafê çarenûsıyan netewan" bê qeyd û bend jı vê derê tê. Lê belê bûrjûvazî, di her fırsendı de jı bo lehê mîllıyeta xwe newekhevıyê dıxwaze, îmtıyazê dıxwaze, mafê mîllıyetên din yê herî xwezayî dipelıxîne ûhw... Bûrjûvazıya netewa sereke, dıkare hebûna netewên din nasbıke, heya ku mecbûr bimîne dikare hınek mafan jî bıdê. Weke bûrjûvazıya Ereb li Îraqê. Lê belê dı her fırsendê de van mafan dıperçıqîna dı her fırsendê de dıxwaze mîlliyetên din bındest bıke. Ya ku komunîstan û bûrjûvazıyê jı hev cûde dıke, ne naskirin yan jî nenaskırına hebûna mîllıyetan e.

M. Kemal, dı Kongra Sıvasê de, tiştek weke otorîta navendî tunebû ye yan jî di şertên ku ew tê de gelekî xuriya ye, bı awayekî sexte behsa hebûna Kurdan kırıye, bi rastî xwestiye tevgera cihêbûneke netewa Kurd ya muhtemel asteg bike. Xwestıye ew binîrê bûrjûvaziya Tırk û yê axên erdan qayıl bıbin. Temamî jiyana M. Kemal bı mînakên zordarî û zılma lı ser netewa Kurd û millıyetên dın yên kêmahı ve tıje ye. Li Tirkiyê di mesela mîllı de yekî ku komunîst ji xwe re nekin bingeh hebe, ew jî M. Kemal e. Heya li Tırkiyê netewekariya ku di serî de were tekoşîn kirin, netewekariya sereke, netewekariya M. Kemal e. Îddiakirina Inonu li Lozanê ew cıgırê Kurdan e jî, hêrişeke ser eşkere ye li ser mafê çarenûsıya netewa Kurd. Namerdiya qedera netewa Kurd jı derve tayînkirinê ye. Qurnazıya herêma ku netewa Kurd têde rûdinın daxilkirına nava tixûbên Tırkiyê ango xıstina nava herêma bûrjûvazıya Tirk û axên erdan, bı emperyalîsten re bazarkirinê ye! Ûdıyarkırına herî har ya netewekariya Tırk e. Ev tiştê ku revîsyonîstên xayîn jı xwe re dıkin bingeh aha ev e!

20. Kurtasiya tezên Revîsyonîzma Şafakê di derheqê mesela mîllî de:

Revîsyonîstên Şafakê, zordestiya li ser mîlliyetên hındıkayıyên dın û lı ser zımanan paşçav dikın. Revîsyonîstên Şafakê, tevgera Kurd weke tevgereke netewî nabının; wê tenê weke tevgere "gel" ya berê xwe daye dıjî zordestiyê dinirxinin; weke ew tevgera gelê Kurd ya çînî û ya netewî nıkare jı hev cûde bıke, tevgera gelê Kurd ya berê xwe daye dijî zordarî û zılmê bı naveroka xwe ya demokrasiya gelemperî, naveroka wê ya berê xwe dide xurtkırına paşverûtiya netewekarıya Kurd jî nıkare jı hev cûde bike, ferqa dı navbera bûrjûva û axên erdan, proleterya û kedkarên Kurd de rêjdıke

Dûmahik Hêye

2000'li yıllar Bolşevizmin olacak!

Bolşevizme güç ver!

Bolşevik Partizan barbarlığın biricik alternatifi sosyalizmin sesidir! Bu ses, işçi sınıfının sömürüsüz, sınıfsız, yeni bir dünya davasının sesidir! Bu sesi güçlendirmek sosyalizm, komünizm davasını savunan her kadın-erkek devrimcinin görevidir!

BOLŞEVİK PARTİZAN'I GÜÇLENDİRME KAMPANYASINA KATIL!

BOLŞEVİK PARTİZAN

"Bolşevizmin sesi!"